

Ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας

Τα ένσημα περιέχονται
στο γραμμάτιο προκαταβολής
εισφορών και ενσήμων

ΑΙΤΗΣΗ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

1. Του σωματείου με την επωνυμία: «ΣΥΛΛΟΓΟΣ [REDACTED]
[REDACTED] ΑΤΟΜΩΝ ΜΕ ΑΥΤΙΣΜΟ [REDACTED]
[REDACTED] όπως εκπροσωπείται νομίμως, με Α.Φ.Μ. [REDACTED] Δ.Ο.Υ.
[REDACTED]
2. Ε [REDACTED] Κ [REDACTED] κατοίκου [REDACTED]
[REDACTED] ενεργούσας
ατομικώς, ως μέλος του ανωτέρω Συλλόγου αλλά και για λογαριασμό του υιού της
[REDACTED] και
3. Ε [REDACTED] Κ [REDACTED] κατοίκου [REDACTED]
[REDACTED] ενεργούσας ατομικώς ως μέλος
του ανωτέρω Συλλόγου αλλά και για λογαριασμό της θυγατέρας μου [REDACTED]
[REDACTED] και όλων των θιγομένων ατόμων, στο φάσμα του
αυτισμού, του ανωτέρω Συλλόγου, τον οποίο εκπροσωπώ νομίμως.

ΚΑΤΑ

1. Του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα και
2. Του Υπουργού Οικονομικών, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΗ

- 1. Της υπ' αριθ. Φ 80000/45219/1864/18-12-2017 Κοινής Υπουργικής Αποφάσεως των ως άνω Υπουργών για την «αναθεώρηση /αντικατάσταση του Ενιαίου Πίνακα Προσδιορισμού Ποσοστού Αναπηρίας της υπ' αριθ. Φ 11321/οικ.10219/688/04-05-2012 ΚΥΑ με τον επισυναπτόμενο Πίνακα, με τον οποίο καθορίζονται τα ποσοστά αναπηρίας, που συνεπάγεται κάθε πάθηση ή βλάβη ή σωματική ή ψυχική ή πνευματική

εξασθένιση ή συνδυασμένη εμφάνιση τέτοιων παθήσεων ή βλαβών ή εξασθενήσεων καθώς και οι υποτροπές αυτών» (ΦΕΚ 4591/27-12-2017 Τεύχος Β'),

→ 2. Της υπ' αριθ. Φ 80000/οικ.2/1/29-12-2017 Υπουργικής Αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για την «αναθεώρηση του πίνακα παθήσεων, για τις οποίες η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον της υπ' αριθ. Φ. 11321/οικ. 31102/1870/31-10-2013 ΥΑ με τον επισυναπτόμενο Πίνακα Παθήσεων, που χαρακτηρίζονται μη αναστρέψιμες και η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον (ΦΕΚ 7/08-01-2018 Τεύχος Β') και

→ 3. Κάθε άλλης συναφούς πράξεως ή παραλείψεως προγενέστερης ή μεταγενέστερης.

*****

1. Συνοπτική έκθεση κατ' άρθρο 19 παρ. 2 Π.Δ. 18/1989

Η παρούσα αίτηση αφορά στον παράνομο χαρακτήρα των προσβαλλομένων κανονιστικών και εκτελεστών πράξεων για τους εξής λόγους: Οι προσβαλλόμενες πάσχουν ακυρότητας καθόσον στερούνται νομίμου ερείσματος και δη η νομοθετική εξουσιοδότηση (άρθρο 7 Ν. 3863/2010), κατ' εφαρμογή της οποίας εκδόθηκαν δεν είναι ειδική αλλά γενική και αόριστη κατά παράβαση του άρθρου 43 παρ. 2 Σ, παραβιάζουν κατ' ουσία διατάξεις νόμου (συνταγματικές διατάξεις και άλλα νομοθετήματα υπέρτερης νομικής ισχύος) και τέλος θεσπίστηκαν, κατά κατάχρηση εξουσίας, ήτοι για σκοπό καταδήλως άλλον από αυτόν που εξυπηρετεί ο κανόνας δικαίου, που εφαρμόστηκε και ειδικότερα δεν εξυπηρετούν το γενικό συμφέρον.

2. Νόμιμο συμφέρον αιτούντων

Το αιτούν είναι σωματείο, που λειτουργεί βάσει νομίμως εγκεκριμένου καταστατικού, το οποίο κατατέθηκε στο αρχείο του Πρωτοδικείου [redacted], σύμφωνα με την υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου [redacted] και καταχωρήθηκε στα βιβλία του σωματείου με αύξοντα αριθμό [redacted]

Σκοπός του σωματείου μας είναι μεταξύ άλλων να βοηθήσει και να στηρίξει τα άτομα με διάχυτες αναπτυξιακές διαταραχές στο Φάσμα του Αυτισμού του Ν. [redacted] δηλ. εκείνα που πάσχουν από τον αυτισμό, σύνδρομο Rett, σύνδρομο Asperger καθώς και από άλλες συναφείς καταστάσεις, στις οποίες προέχουν τα αυτιστικά στοιχεία, αλλά

και τις οικογένειες των ατόμων αυτών. Για την επίτευξη του σκοπού του, το Σωματείο επιδιώκει την ενίσχυση και υλοποίηση προγραμμάτων στους καίριους τομείς της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της κοινωνικής φροντίδας και πρόνοιας, της εκπαίδευσης και κατάρτισης της προστασίας του περιβάλλοντος και της ισότητας ανδρών και γυναικών. Περαιτέρω, καταβάλλει ιδιαίτερη μέριμνα για την προώθηση και εφαρμογή προγραμμάτων προστασίας των ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος (ΔΑΦ).

Το έννομο συμφέρον του Σωματείου μας να στραφεί κατά των προσβαλλόμενων πράξεων αποδεικνύεται από τους ίδιους τους σκοπούς, που επιδιώκει, καθώς ένας εκ των σημαντικότερων σκοπών του είναι η προάσπιση των συμφερόντων των μελών του. Το Σωματείο αριθμεί δεκάδες μέλη, που θίγονται από τις διατάξεις των προσβαλλόμενων πράξεων, καθώς μέλη μας είναι κυρίως γονείς ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος.

Δεδομένης της καταστατικής υποχρέωσης του Σωματείου μας να προβαίνει σε κάθε πράξη για την εξασφάλιση του σεβασμού της ανθρώπινης αξίας, της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας και της διασφάλισης των ατομικών συνταγματικών δικαιωμάτων των ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος, είναι προφανές ότι υποχρεούται να προσφύγει κατά των ανωτέρω πράξεων, οι οποίες, για τους λόγους, που τίθενται στην αίτηση ακυρώσεως, παραβιάζουν βάνανυα συνταγματικά δικαιώματα, την προάσπιση των οποίων έχει δεσμευθεί να τηρεί.

Ενόψει των δυσμενών εννόμων συνεπειών, που έχει η εφαρμογή των διατάξεων των προσβαλλόμενων πράξεων στο Σωματείο μας, το οποίο εκπροσωπεί το σύνολο των μελών του –γονέων και φίλων ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος- καθώς οι προσβαλλόμενες πράξεις εισάγουν μέτρα, που άμεσα και ατομικά θίγουν τους εκπροσωπούμενους από αυτό, μοναδικός τρόπος αποτροπής αυτών παρίσταται η άσκηση της παρούσας αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου Σας.

Η δεύτερη και τρίτη των αιτούντων έχουμε άμεσο (υλικό) έννομο συμφέρον προς αμφισβήτηση της νομιμότητας των προσβαλλόμενων πράξεων καθώς είμαστε μητέρες τέκνων, που πάσχουν από διάχυτη αναπτυξιακή διαταραχή. Με τις προσβαλλόμενες πράξεις τα τέκνα μας παύουν να καθίστανται δικαιούχοι προνοιακού επιδόματος, το οποίο, όμως, είναι απολύτως απαραίτητο για την κάλυψη των αναγκών τους από υποστηρικτικές υπηρεσίες, οι οποίες δεν παρέχονται από την Πολιτεία και χωρίς τις οποίες η ανάπτυξη της κοινωνικής κατανοήσεως και της διαχειρίσεως των καθημερινών ζητημάτων, που προκύπτουν εξαιτίας της Διάχυτης Αναπτυξιακής Διαταραχής τους είναι ανέφικτη. Τέλος, το έννομο συμφέρον μας, ως ασκούντων την επιμέλεια του προσώπου

των τέκνων μας, είναι προσωπικό, λόγω της σχέσεώς μας με τη νομική και πραγματική κατάσταση, την οποία θίγουν κατά τρόπο βλαπτικό οι προσβαλλόμενες πράξεις.

3. Οι προσβαλλόμενες πράξεις και το ρυθμιστικό περιεγόμενό τους

Στις 27-12-2017 δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 4591/Β'/27-12-2017) η υπ' αριθ. Φ 80000/45219/1864/18-12-2017 Κοινή Υπουργική Απόφαση των Υπουργών Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Οικονομικών για «την αναθεώρηση/αντικατάσταση του Ενιαίου Πίνακα Προσδιορισμού Ποσοστού Αναπηρίας της υπ' αριθ. Φ 11321/οικ.10219/688/04-05-2012 ΚΥΑ με τον επισυναπτόμενο Πίνακα, με τον οποίο καθορίζονται τα ποσοστά αναπηρίας, που συνεπάγεται κάθε πάθηση ή βλάβη ή σωματική ή ψυχική ή πνευματική εξασθένηση ή συνδυασμένη εμφάνιση τέτοιων παθήσεων ή βλαβών ή εξασθενήσεων καθώς και οι υποτροπές αυτών». Στην απόφαση αυτή συμπεριλαμβάνεται πίνακας, με διατάξεις προσδιορισμού του ποσοστού αναπηρίας ανά πάθηση και ηλικιακά όρια επανεκτιμήσεως του ποσοστού αυτού. Με τις εν λόγω διατάξεις τροποποιήθηκαν τα καθοριζόμενα με την υπ' αριθ. Φ.11321/οικ.10219/688/04-05-2012 ΚΥΑ (ΦΕΚ 1506/Β'/04-05-2012) ποσοστά αναπηρίας.

Περαιτέρω, στις 08-01-2018 δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 7/Β/08-01-2018) η υπ' αριθ. Φ 80000/οικ.2/1/29-12-2017 Υπουργική Απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για «την αναθεώρηση του πίνακα παθήσεων για τις οποίες η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον». Με τις εν λόγω διατάξεις τροποποιήθηκαν οι διατάξεις της υπ' αριθ. Φ.11321/οικ.31102/1870/31-10-2013 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας (ΦΕΚ 2906/Β'/18-11-2013), με τις οποίες καθορίστηκαν οι παθήσεις, για τις οποίες, η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίστηκε επ' αόριστον, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 16 παρ. 1 του Ν. 3846/2010.

Συγκεκριμένα, ενώ μέχρι τις 31-12-2017, το ποσοστό αναπηρίας των διάχυτων αναπτυξιακών διαταραχών (παιδικός αυτισμός, άτυπος αυτισμός, σύνδρομο Rett, σύνδρομο Asperger), οι οποίες ταξινομούνταν στην ενότητα των διαταραχών ψυχολογικής αναπτύξεως κλιμακωνόταν από 67% έως 80% (σελ. 23417 ΦΕΚ 1506/04-05-2012 Τεύχος Β') με την προσβαλλόμενη πράξη, σε περίπτωση διαγνώσεως διαταραχής αυτιστικού φάσματος ή διάχυτης αναπτυξιακής διαταραχής ή αυτισμού ή συνδρόμου Asperger (παιδοψυχιατρικές διαταραχές), το ποσοστό αναπηρίας προσδιορίζεται από 50% έως 80%, ανάλογα με τη νοομετρική αξιολόγηση και την

προσαρμοστική λειτουργικότητα του παιδιού (11.9 Διαταραχές αυτιστικού φάσματος - σελ. 61416 -61417). Προσέτι, προβλέπεται επανεκτίμηση στις ηλικίες των 7 και 17 ετών. Τέλος, στη δεύτερη προσβαλλόμενη πράξη ορίζεται ότι η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων θα καθορίζεται επ' αόριστον μετά τα 17 έτη ηλικίας και εφόσον έχουν στο μεταξύ μεσολαβήσει δύο κρίσεις, μολονότι με την υπ' αριθ. Φ 11321/οικ.31102/1870/31-10-2013 απόφαση, οι διάχυτες αναπτυξιακές διαταραχές είχαν ενταχθεί στις παθήσεις, για τις οποίες η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται εφ' όρου ζωής.

Είναι προφανές ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις φέρουν αυτοτελώς κανονιστικό χαρακτήρα, αφού ρυθμίζουν θέματα πρωτογενούς, που έρχονται σε ευθεία αντίθεση προς προγενέστερες διατάξεις. Συνεπεία αυτού, παραδεκτώς προσβάλλονται με την παρούσα αίτηση ακυρώσεως και πρέπει να ακυρωθούν δεκτών γενομένων των κατωτέρω αναφερομένων επιμέρους λόγων ακυρώσεως.

4. Συνταγματική κατοχύρωση και προστασία ατόμων με αναπηρία

Η προστασία των δικαιωμάτων των ατόμων με αναπηρία είναι ζήτημα διαχρονικό και συνδέεται με την εξέλιξη του κοινωνικού κράτους. Σύμφωνα με τη διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου, αναπηρία είναι κάθε περιορισμός ή αποκλεισμός της ικανότητας να αναληφθεί μία δραστηριότητα με τον τρόπο και στην έκταση, που θεωρείται φυσιολογικό για κάθε άνθρωπο, ο οποίος περιορισμός προκαλείται από κάποια βλάβη της υγείας. Συνέπειες της αναπηρίας είναι ο περιορισμός ή η κατάργηση της ικανότητας του ατόμου για εργασία και η ανικανότητα αυτοεξυπηρέτησεως. Η ανικανότητα για εργασία προσέλυσε το ενδιαφέρον των φορέων κοινωνικής προστασίας. Η ικανότητα για εργασία αποτελεί όχι μόνο πηγή εισοδήματος αλλά και πηγή κοινωνικής καταξίωσης και ψυχολογικής ικανοποίησης. Ενώπιον της ισότητας όλων τα ανάπηρα άτομα έχουν ανάγκη τα κοινωνικοψυχολογικά οφέλη και συχνά πολύ περισσότερο από τα υγιή ! Επομένως, χρειάζεται μία γενικότερη κοινωνική προστασία και πρόνοια, που στοχεύει στην ενσωμάτωση των ατόμων με αναπηρία. Τα άτομα με αναπηρία χρειάζονται οικονομικές παροχές για να καλύψουν τις ανάγκες διαβίωσής τους. Το δικαίωμα των ατόμων με αναπηρία να ζητήσουν οικονομική ενίσχυση προνοιακού χαρακτήρα συνιστά δημόσιο δικαίωμα κοινωνικής πρόνοιας καθώς χαρακτηρίζεται από την εξουσία του ατόμου να ικανοποιήσει ένα βιοτικό του συμφέρον απαιτώντας από δημόσιο φορέα κοινωνικής πρόνοιας να προβεί σε ορισμένη δικαστικά ελεγχόμενη πράξη ή παράλειψη. Η εξουσία αυτή ρυθμίζεται από κανόνες δημοσίου

δικαίου. Το άτομο μετατρέπεται από παθητικός χρήστης κοινωνικών υπηρεσιών σε υποκείμενο αξιώσεων για αποτελεσματική προστασία. Η θεώρηση των παροχών κοινωνικής πρόνοιας σαν αντικείμενα κρατικής ελεημοσύνης δεν συμβιβάζεται πλέον με τη συναγόμενη από το Σύνταγμα του 1975 αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου (βλ. τα άρθρα 5 παρ. 1, 17, 18, 21 -25 και 106). Ο αποκλεισμός της κοινωνικής πρόνοιας από την κοινωνική πολιτική απηχεί ξεπερασμένες αντιλήψεις, όταν ακόμη η προνοιακή προστασία ήταν αντικείμενο ατομικής ή συλλογικής φιλανθρωπίας.

Στην εποχή μας τα προνοιακά επιδόματα για τους αναπήρους πρέπει να υλοποιούνται σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 21 παρ. 4 Σ. Σύμφωνα με το τελευταίο άρθρο η Πολιτεία οφείλει με τη λήψη νομοθετικών, θεσμικών και διοικητικών μέτρων να εκδηλώσει έμπρακτα το ενδιαφέρον της για τα άτομα με αναπηρία. Το σύγχρονο κράτος έχει αποστολή την υλοποίηση των προγραμμάτων κοινωνικής αρωγής και δράσεως. Η αποστολή του προσδιορίζεται με ρητές συνταγματικές διατάξεις, με νόμους –πλαίσια και ιδίως με θεμελιώδεις αρχές δικαίου. Ως αφετηρία έχουμε τη θεμελιώδη αρχή του κοινωνικού κράτους και με βάση αυτή κατευθυνόμαστε προς τις ειδικές συνταγματικές διατάξεις. Μέσα από ένα σύμπλεγμα συνταγματικών διατάξεων και αρχών προκύπτει ο σκληρός πυρήνας του θεσμού της κοινωνικής πρόνοιας και του θεμελιώδη σκοπού της για την εξασφάλιση συνθηκών ζωής σύμφωνα με την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (άρθρα 2. παρ.1, 7 παρ. 2, 5, 21 και 106 παρ. 2 Σ).

5. Δικαιώματα ατόμων Αυτιστικού Φάσματος

→ Ο Αυτισμός (Διαταραχές Αυτιστικού Φάσματος) ανήκει στις λεγόμενες «αόρατες αναπηρίες», των οποίων οι δυσλειτουργίες και οι σοβαρές δυσχέρειες, που αφορούν την καθημερινή ζωή δεν γίνονται εύκολα αντιληπτές ούτε αξιολογήσιμες, ακόμη και από έμπειρους και εξειδικευμένους ειδικούς που ασχολούνται με το Αυτιστικό Φάσμα σε βάθος χρόνου. Πρόκειται για μία σύνθετη νευροβιολογική διαταραχή ισόβιας διάρκειας, η οποία είναι κατά κανόνα παρούσα από τη γέννηση του παιδιού. Ο Αυτισμός δεν είναι ψυχιατρική νόσος, αλλά εντάσσεται στην κατηγορία των Διάχυτων Αναπτυξιακών Διαταραχών, όπου εμπλέκονται διακριτές εγκεφαλικές δομές, στις οποίες αποδίδεται ένα εύρος λειτουργιών της νοήσεως.

Η διαταραχή του φάσματος του αυτισμού (ΔΑΦ) περιλαμβάνει τα κάτωθι βασικά γνωρίσματα: α) απουσία ή σημαντικό έλλειμμα στην κοινωνική κατανόηση, συναλλαγή και συναισθηματική ανταπόκριση (έκδηλη μειονεξία στη χρήση πολλαπλών μη λεκτικών συμπεριφορών, αποτυχία ανάπτυξεως και διατηρήσεως

κατάλληλων για την ηλικία σχέσεων με συνομήλικους, απουσία αυθόρμητης αλληλεπίδρασης, επαναλαμβανόμενη συμπεριφορά με τον ίδιο στερεότυπο τρόπο κ.α.), β) **δυσκολίες στον τρόπο επικοινωνίας, στην κατανόηση και έκφραση της γλώσσας** (καθυστέρηση ή απουσία αναπτύξεως προφορικού λόγου χωρίς αναπλήρωση μέσω εναλλακτικών τρόπων επικοινωνίας, έκδηλη μειονεξία στις δεξιότητες συζητήσεως, στερεότυπη και επαναλαμβανόμενη χρήση του λόγου κ.α., γ) **περιορισμένο, στερεότυπο, επαναλαμβανόμενο ρεπερτόριο δραστηριοτήτων και ενδιαφερόντων**, ενώ στη συμπεριφορά επικρατούν ιδιόρρυθμα ενδιαφέροντα και ενασχολήσεις, και υπάρχει εμμονική προσκόλληση σε μη λειτουργικές ρουτίνες ή τελετουργίες, δ) **ανομοιογενή ανάπτυξη γνωσιακών λειτουργιών** και ε) συχνά **ανακόλουθη επεξεργασία αισθητηριακών προσλήψεων**.

Λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα των συμπτωμάτων της διαταραχής, τον ισόβιο χαρακτήρα της και τον αυξανόμενο αριθμό των διαγνωσμένων περιστατικών, επιβάλλεται ο σχεδιασμός και η εφαρμογή εξατομικευμένης εκπαιδευτικής παρεμβάσεως καθ' όλη τη διάρκεια του βίου ενός ατόμου με διαταραχή αυτιστικού φάσματος. Οι στόχοι του εκπαιδευτικού σχεδίου για κάθε άτομο πρέπει να αναθεωρούνται ανάλογα με την ηλικία, το αναπτυξιακό προφίλ, τη συμπτωματολογία, που εκδηλώνεται και το υφιστάμενο εκπαιδευτικό και κοινωνικό πλαίσιο. **Η ανομοιογένεια των συμπτωμάτων της διαταραχής και ο μη ακριβής προσδιορισμός των αιτιών**, υποδηλώνουν ότι καμία παρέμβαση δεν μπορεί να αντιμετωπίσει επιτυχώς όλα τα συμπτώματα. Για όλους τους παραπάνω λόγους είναι εξαιρετικά δύσκολο να επιλέξει κανείς μια ή περισσότερες συμπληρωματικές παρεμβάσεις από τον πραγματικά τεράστιο και συνεχώς εμπλουτιζόμενο κατάλογο παρεμβάσεων. Διεθνώς, συνιστάται συνδυασμός των πιο αποτελεσματικών θεραπειών και προσαρμογή τους στις ανάγκες του κάθε ατόμου. Τα επικρατέστερα προγράμματα υποστηρίξεως περιλαμβάνουν: πρώιμη παρέμβαση με εξατομικευμένα προγράμματα, που αφορούν την ανάπτυξη και τη συμπεριφορά, συστηματική δομημένη διδασκαλία που στηρίζεται σε ειδικό μαθησιακό υλικό και εντατικά εκπαιδευτικά προγράμματα που εμπλέκουν τους γονείς και τους συγγενείς. Προκειμένου να εκπονηθούν οι κατάλληλες παρεμβάσεις απαιτείται ευρύς κλινικός έλεγχος, που περιλαμβάνει αναπτυξιακή αξιολόγηση, εκτίμηση της συμπεριφοράς, ιατρική και περιβαλλοντική μελέτη. Ως διαδικασία **προϋποθέτει τη στενή συνεργασία πολλών ειδικοτήτων** (νευρολόγο, ψυχίατρο, παιδίατρο -αναπτυξιολόγο, ψυχολόγο, γαστρεντερολόγο, ωτορινολαρυγγολόγο, λογοθεραπευτή, εργοθεραπευτή) και την καθοδήγηση από ένα πρόσωπο συντονιστή. Η πορεία του ατόμου πρέπει να παρακολουθείται συνεχώς μέσω τακτικών αξιολογήσεων, έτσι ώστε να

επαναπροσδιορίζεται το εκπαιδευτικό πρόγραμμα καθώς και οι άμεσοι και μακροπρόθεσμοι στόχοι.

Η διάγνωση, αξιολόγηση και παρέμβαση μιας τόσο περίπλοκης διαταραχής όπως η ΔΑΦ, βασίζεται στο αναπτυξιακό ιστορικό, την τακτική παρατήρηση και αξιολόγηση του ατόμου στο Φάσμα του Αυτισμού καθώς και του πλαισίου διαβίωσής του. Ο δείκτης νοημοσύνης για άτομα με ΔΑΦ χρησιμοποιείται στο γενικότερο πλαίσιο μιας πολύπλοκης κλινικής αξιολογήσεως, όπου το αποτέλεσμα δεν καθορίζει συγκεκριμένο ποσοστό αναπηρίας, σύμφωνα με τις επιστημονικά στοιχειοθετημένες προσεγγίσεις. Συχνά, συνεκτιμάται με τις κοινωνικές και πρακτικές δεξιότητες (μέσω άλλων εργαλείων αξιολόγησης, όπως το BRIEF¹) των ατόμων που διαγιγνώσκονται στο Φάσμα. Η εν λόγω συνδυαστική εκτίμηση/αξιολόγηση βασικό στόχο έχει τον προσδιορισμό των λειτουργικών και των προβληματικών περιοχών προκειμένου να σχεδιαστούν προγράμματα και παρεμβάσεις για την υποστήριξη και την πρόοδο παιδιών και ενηλίκων. Τα αποτελέσματα του Τεστ Νοημοσύνης ούτε συνδέονται ούτε καταλήγουν σε περικοπές επιδομάτων με βάση τις ποσοστιαίες ταξινομήσεις του τύπου 50% και 67%. Παράλληλα, η αξιολόγηση με βάση την απόδοση σε διαφορετικούς γνωστικούς τομείς της νόησης, όπως αποτυπώνονται από ένα τεστ νοημοσύνης, αποδίδει την πραγματικότητα στο πλαίσιο αυτών των σταθμισμένων τεστ. Μια αξιολόγηση βασισμένη στο δείκτη νοημοσύνης αδυνατεί να συμπεριλάβει σημαντικότερες παραμέτρους, όπως είναι το κοινωνικό και πολιτιστικό πλαίσιο ενός ατόμου στο Φάσμα, δηλαδή τις ευκαιρίες και τα εμπόδια που τίθενται από το περιβάλλον του, συμπεριλαμβανομένων των ευκαιριών εκπαίδευσης, απασχολήσεως και κοινωνικής εντάξεως. Παράλληλα, εξαιρεί, ένα μεγάλο φάσμα δεξιοτήτων, τις φερόμενες ως προσαρμοστικές δεξιότητες, που αφορούν κυρίως την καθημερινή ζωή και διαβίωση, τομέα στον οποίο παρουσιάζονται σημαντικά ελλείμματα. Για παράδειγμα, ένα άτομο με ΔΑΦ μπορεί να παρουσιάζει υψηλό δείκτη ευφυΐας, αλλά να αδυνατεί να διαχειριστεί το χρόνο του, να αναπτύξει ένα απλό επιχείρημα για να υπερασπιστεί τον εαυτό του ή να προσαρμοστεί σε απλές, καθημερινές αλλαγές που αφορούν τη ρουτίνα ενός συνηθισμένου ανθρώπου. Επιπλέον, ένα μεγάλο ποσοστό των ατόμων με ΔΑΦ δεν εκφράζει λόγο, ενώ παρουσιάζει σημαντικότερες ελλείψεις στις εκτελεστικές λειτουργίες και σε θέματα συμπεριφοράς. Σε αυτό το πλαίσιο, η ανάδειξη του δείκτη νοημοσύνης ως βασικού κριτηρίου αποδόσεως ποσοστού αναπηρίας και των κοινωνικών παροχών που απορρέουν από αυτό, θεωρείται εκτός από άδικη και αντιεπιστημονική. Παρομοίως, η εκτίμηση της λειτουργικότητας σε ένα αμφιλεγόμενο σύνδρομο, που κινεί το ενδιαφέρον της παγκόσμιας επιστημονικής κοινότητας χρόνια τώρα, δημιουργώντας περισσότερα

ερωτήματα στο πέρασμα του χρόνου και καταλήγοντας σε ελάχιστες τεκμηριωμένες απαντήσεις, δεν μπορεί ούτε να αξιολογηθεί ούτε να ταξινομηθεί με βάση τις 12 ερωτήσεις του πιλοτικού προγράμματος που προτείνεται από φορείς της ελληνικής πολιτείας.

6. Λόγος ακυρώσεως: παράβαση νόμου -έλλειψη νομίμου ερείσματος (ειδικής νομοθετικής εξουσιοδότησης κατ' άρθρο 43 Σ)

Οι προσβαλλόμενες πάσχουν ακυρότητας ελλείψει νομίμου ερείσματος, ως εξής: Με τις προσβαλλόμενες θεσπίστηκαν διατάξεις καταργητικές προηγούμενων διατάξεων, από όργανα της εκτελεστικής εξουσίας (Υπουργοί Εργασίας και Οικονομικών), οι οποίοι φέρεται να λειτούργησαν στο πλαίσιο της κατ' άρθρο 43 παρ. 2 εδ. β' του Συντάγματος ειδικής νομοθετικής εξουσιοδότησεως που παρασχέθηκε σε αυτούς, από τη διάταξη του άρθρου 7 παρ. 3 του Ν. 3863/2010. Εντούτοις, η εν λόγω εξουσιοδοτική διάταξη, κατ' εφαρμογή της οποίας εκδόθηκαν οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν χαρακτηρίζεται από την ειδικότητα που απαιτείται, αλλά αντίθετα είναι γενική και αόριστη.

Ειδικότερα, κατά την παγία νομολογία του Δικαστηρίου Σας, η νομοθετική εξουσιοδότηση, πρέπει να είναι ορισμένη κατά περιεχόμενο και έκταση, δηλαδή, να ορίζει τι, προς τι και σε ποιο βαθμό θα ρυθμιστεί, να προβαίνει σε συγκεκριμένο προσδιορισμό του αντικειμένου της και να καθορίζει τα όριά της σε σχέση προς αυτό. Η εξουσιοδοτική, επομένως, διάταξη πρέπει να μην είναι γενική και αόριστη, ασχέτως αν είναι ευρεία ή στενή, αν περιλαμβάνει δηλαδή μεγάλο ή μικρό αριθμό περιπτώσεων, τις οποίες η Διοίκηση μπορεί να ρυθμίσει κανονιστικώς βάσει της νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως (ΣτΕ 197-199/45, 1637-1638/46, 768/48, 1472, 1501/58, 144, 264/59, Π.Δ. Δαγτόγλου, Γενικό Διοικητικό Δίκαιο, 1997, σελ. 87). Έτσι, έχει κριθεί από το Δικαστήριό σας ότι απαιτείται «συγκεκριμένος προσδιορισμός του αντικειμένου», ήτοι να περιέχει το νομοθετικό κείμενο «όχι απλώς τον καθ' ύλη προσδιορισμό του αντικειμένου της εξουσιοδοτήσεως αλλά, επί πλέον, και την ουσιαστική ρύθμισή του, έστω και σε γενικό, ορισμένο, όμως, πλαίσιο σύμφωνα προς το οποίο θα ενεργήσει η Διοίκηση προκειμένου να ρυθμίσει τα μερικότερα θέματα.» (ΟλΣτΕ 1210/2010, ΝΟΜΟΣ).

Η προκειμένη εξουσιοδοτική διάταξη δεν περιέχει τον σκοπό και την κατεύθυνση της ουσιαστικής ρυθμίσεως, δηλαδή, δεν αναφέρει εάν ο προς θέσπιση πίνακας σκοπεύει στην αύξηση ή μείωση της εκατοστιαίας αναλογίας του ποσοστού αναπηρίας, ούτε, έστω, περιέχει γενικές αρχές και κατευθύνσεις προς καθορισμό των πλαισίων, εντός των οποίων οφείλει να ενεργήσει ο Υπουργός Εργασίας και ο αρμόδιος καθ' ύλην Υπουργός

και τα κριτήρια εκείνα που θα είναι υποχρεωμένος να λάβει υπόψη του, τα οποία είναι αναγκαία για να προσδιορισθεί το εύρος του ποσοστού αναπηρίας σε σχέση με την πάθηση, που αφορά κάθε φορά.

Βάσει των ανωτέρω, η προκείμενη εξουσιοδοτική διάταξη, πάσχει γενικότητα και αοριστία, παραβιάζοντας τη διάταξη του άρθρου 43 παρ. 2 του Συντάγματος και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα (πρβλ. ΣτΕ 2850/2015).

Για το λόγο αυτό οι προσβαλλόμενες στερούνται νομίμου ερείσματος και για το λόγο αυτό είναι ακυρωτές.

7. Λόγος ακυρώσεως: παράβαση κατ' ουσίαν διατάξεων νόμου

Επικουρικός και στην περίπτωση, κατά την οποία ήθελε κριθεί από το Δικαστήριό Σας ότι η ως άνω εξουσιοδοτική διάταξη είναι νόμιμη, ως ειδική, ωστόσο παρέχει ευρεία διακριτική ευχέρεια στη Διοίκηση, με αποτέλεσμα οι προσβαλλόμενες πράξεις να έχουν εκδοθεί κατά παράβαση των αρχών της ισότητας και της αναλογικότητας, λόγω του ότι αντιφάσκουν και παραβιάζουν συνταγματικώς κατοχυρωμένα δικαιώματα, που ανάγονται στην αρχή του κοινωνικού κράτους και μετά ταύτα να πάσχουν ακυρότητας. Ειδικότερα:

Οι προσβαλλόμενες πράξεις, που εκδόθηκαν στο πλαίσιο ειδικής νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως εκδόθηκαν κατά παράβαση του άρθρου 21 του ισχύοντος Συντάγματος, με το οποίο θεμελιώνεται συνταγματικά το ύψιστο προστατευόμενο αγαθό της υγείας. Ειδικότερα, με τις πληττόμενες αποφάσεις προσδιοριστικά στοιχεία των διαταραχών αυτιστικού φάσματος συνιστούν πλέον, όπως προαναφέρθηκε, η νοημοσύνη και η λειτουργικότητα του ατόμου, η οποία διακρίνεται σε υψηλότερη, μέση και χαμηλότερη. Σε περίπτωση δε που η νοημοσύνη τοποθετείται εντός των φυσιολογικών ορίων, το ποσοστό αναπηρίας μπορεί να περιοριστεί σε 50%. Ωστόσο, από τα ανωτέρω αναφερόμενα (κεφάλαιο 5) προκύπτει ότι ο προτεινόμενος τρόπος αξιολογήσεως είναι εντελώς πρόχειρος, αντιεπιστημονικός και τελικώς ακατάλληλος για την εξαγωγή σοβαρών αποτελεσμάτων, καθώς παραβλέπει τα ελλείμματα και τους περιορισμούς των ατόμων με ΔΑΦ, που ποικίλουν σε βαρύτητα από άτομο σε άτομο και την ανομοιογένεια που χαρακτηρίζει τόσο τις διανοητικές λειτουργίες τους όσο και τα διάφορα πεδία ικανοτήτων και ελλειμμάτων τους. Τα θεσπιζόμενα με τις πληττόμενες πράξεις κριτήρια δεν εντάσσονται σε κανένα διεθνώς αποδεκτό σύστημα ταξινομήσεως της λειτουργικότητας της αναπηρίας και της υγείας, το οποίο γι' αυτή την κατηγορία παθήσεων χρησιμοποιεί πολυάριθμα κριτήρια και υψηλή εξειδίκευση, απαρτιζόμενη από

διεπιστημονικές επιτροπές, που καλούνται να τα εφαρμόσουν. Κρίνεται σκόπιμο να αναφερθεί στο σημείο αυτό ότι αν σε μια ανεπτυγμένη χώρα κριθεί ένα άτομο με αναπηρία ως λειτουργικό και ικανό προς εργασία, θα κινητοποιηθούν οι κρατικές δομές, που θα υποστηρίξουν την ένταξή του στον εργασιακό χώρο, τη διαμονή σε μια στέγη αυτόνομης ή ημι-αυτόνομης διαβίωσης καθώς και την κοινωνική ένταξη του. Ωστόσο, στη χώρα μας δεν υφίστανται παρόμοιες κοινωνικές και εκπαιδευτικές υποστηρικτικές δομές.

Συνεπώς προς τα ανωτέρω, οι διατάξεις των προσβαλλόμενων πράξεων είναι αντίθετες προς την εισαγόμενη εκ του Συντάγματος υποχρέωση του κράτους να μεριμνά για την υγεία των πολιτών και να λαμβάνει ειδικά μέτρα για την προστασία της αναπηρίας, δεδομένου ότι εκ των προτέρων και χωρίς να υφίστανται κοινώς παραδεκτά επιστημονικά κριτήρια εκλαμβάνει ότι το ποσοστό αναπηρίας των ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος, που διαθέτουν νοημοσύνη εντός των φυσιολογικών ορίων, ξεκινά από 50% και μπορεί να φτάσει σε ορισμένες περιπτώσεις το 67%, με αποτέλεσμα η πλειοψηφία των ατόμων αυτών να στερηθούν το προνοιακό επίδομα και τις λοιπές παροχές, την ίδια στιγμή που το κράτος δεν διασφαλίζει με άλλους τρόπους την επαγγελματική κατάρτισή τους, την εύρεση και διατήρηση κάποιας μορφής εργασίας, τις στέγες υποστηριζόμενης διαβίωσης κ.λ.π. Ακόμη, η αξιολόγηση βασίζεται εξ ολοκλήρου στη διακριτική ευχέρεια των μελών της Επιτροπής, τα οποία θα μπορούν να αποφασίζουν με βάση το νέο τρόπο εκτιμήσεως της λειτουργικότητας, υποβιβάζοντας ή/και αγνοώντας σημαντικές παραμέτρους των προαναφερθέντων γνωματεύσεων, απ' όπου κι αν προέρχονται. Δεδομένης της καταργήσεως της διαδικασίας αναθεωρήσεως, το επόμενο βήμα θα είναι τα διοικητικά δικαστήρια, ο Συνήγορος του Πολίτη, ή άλλα θεσμικά όργανα για την αποκατάσταση της όποιας αδικίας. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, η ταλαιπωρία των ίδιων των ατόμων με ΔΑΦ και των οικογενειών τους θα είναι μακροχρόνια, επίπονη και ιδιαίτερα δαπανηρή. Ως εκ τούτου, όλες οι κοινωνικές παροχές που συνδέονται με το ποσοστό αναπηρίας θα ακυρώνονται, με αποτέλεσμα τη βλαπτική μεταβολή της οικονομικής, οικογενειακής και ατομικής καταστάσεως των ενδιαφερομένων.

Η σκόπιμη προχειρότητα και η παντελής έλλειψη οποιασδήποτε επιστημονικής βάσεως για τη διάγνωση και αξιολόγηση καταδεικνύεται από τη θέσπιση πρόσθετης υποχρεώσεως για επανεκτίμηση του ποσοστού αναπηρίας στις ηλικίες των 7 και 17 ετών, ενώ ο αυτισμός είναι μία ισόβια κατάσταση, που, δυστυχώς δεν θεραπεύεται.

Συνεπώς, τα κριτήρια της λειτουργικότητας και του δείκτη νοημοσύνης δεν είναι επαρκή και ασφαλή στοιχεία για την απόδοση των ποσοστών, ιδιαιτέρως αν ληφθεί

υπόψη ότι τα άτομα με διαταραχές αυτιστικού φάσματος δύνανται να παρουσιάζουν κανονικό ή υψηλό δείκτη νοημοσύνης, εκδηλώνοντας ιδιαίτερες επιδόσεις σε διάφορα πεδία, όπως είναι η μουσική, τα μαθηματικά και η πληροφορική. Ταυτόχρονα όμως, μπορεί να παρουσιάζουν σημαντικά ελλείμματα σε απλές και καθημερινές δεξιότητες αυτοεξυπηρησεως, απαραίτητες για την αυτόνομη διαβίωσή τους (ατομική καθαριότητα, σωματική υγεία και ακεραιότητα). Οι δεξιότητες αυτές σχετίζονται με την κοινωνική συναλλαγή και αμοιβαιότητα, την επικοινωνία και την οργάνωση πρόσφορης και σκόπιμης δραστηριότητας. Ο αυτισμός, όπως προαναφέρθηκε, συνιστά μία σύνθετη νευροβιολογική διαταραχή της αναπτύξεως, που παρουσιάζει ανομοιογένεια σε διαφορετικούς τομείς νοητικών λειτουργιών, στο πλαίσιο των οποίων διαπιστώνονται ελλείμματα και σημαντικές δεξιότητες, όπως είναι οι προσαρμοστικές και οι κοινωνικές. Σε αυτούς τους τομείς είναι που τα άτομα με αυτισμό εμφανίζουν σημαντικές δυσκολίες και χαρακτηριστικές αποκλίσεις.

Μετά ταύτα, οι κατ' εξουσιοδότηση εκδοθείσες προσβαλλόμενες αποφάσεις περιέχουν διατάξεις που έρχονται σε ευθεία αντίθεση με την υποχρέωση του κράτους για κοινωνική πρόνοια και εξασφάλιση ελάχιστων μέσων συντηρήσεως για τα άτομα, που βρίσκονται σε ειδικές καταστάσεις ανάγκης (άρθρο 21Σ).

Προσέτι, οι δυνάμει ρητής εξουσιοδοτήσεως προσβαλλόμενες πράξεις παραβιάζουν τα άρθρα 2 παρ. 1, 5 παρ. 1, 7 παρ. 2 και 106 παρ. 2 του ισχύοντος Συντάγματος, από τα οποία απορρέει η υποχρέωση του κράτους για την εξασφάλιση μίας ανεκτής ζωής για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Στόχο αποτελεί η εξασφάλιση υλικών και βιοτικών αγαθών για την ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας του ατόμου και την απόκτηση των ανάλογων πνευματικών και ψυχικών βιωμάτων. Η μείωση του ποσοστού αναπηρίας κάτω από το 67% στερεί από τα άτομα με Διαταραχή Αυτιστικού Φάσματος τη δυνατότητα κατάλληλης εκπαίδευσης και υποστηρίξεως, ώστε να μπορέσουν να εκτελέσουν λειτουργικά και αποτελεσματικά βασικές καθημερινές εργασίες. Με την επελθούσα τροποποίηση και την εντεύθεν περικοπή των προνοιακών επιδομάτων και λοιπών παροχών, τα άτομα με διάχυτες αναπτυξιακές διαταραχές εμποδίζονται να συμμετάσχουν στον τρόπο ζωής του μέσου ατόμου μιας δεδομένης κοινωνίας, όπως είναι η ανάγκη για ειδική εκπαίδευση, επαγγελματική κατάρτιση, ψυχαγωγία και κοινωνική επαφή.

Περαιτέρω, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις παραβιάζουν το σπουδαιότερο ατομικό δικαίωμα της ισότητας, που θεμελιώνει το άρθρο 4 του Συντάγματος, του οποίου

η σημασία στην κοινωνική πρόνοια δεν είναι αυτονόητη. Από την αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου σε συνδυασμό με τον επικουρικό χαρακτήρα της προνοιακής προστασίας, συνάγεται ότι στο χώρο της παροχικής διοικήσεως σημασία έχει η ισότητα των ευκαιριών και όχι των αποτελεσμάτων. Με τις νέες ρυθμιστικές διατάξεις το άτομο με διαταραχές αυτιστικού φάσματος καταλήγει να θεωρείται κατάλληλο προς εργασία και ικανό αυτοεξυπηρετήσεως και αυτόνομης διαβιώσεως, ώστε να μην υφίσταται υποχρέωση της πολιτείας για την παροχή οικονομικής βοήθειας. Μετά ταύτα, παραβιάζεται ευθέως η αρχή της ισότητας, αφού δεν παρέχονται ίσες ευκαιρίες για πλήρη και αποτελεσματική συμμετοχή και ένταξη στην κοινωνία.

Άκόμη, οι διατάξεις των προσβαλλόμενων αποφάσεων παραβιάζουν ευθέως το άρθρο 28 του Ν. 4074/2012, με το οποίο κυρώθηκε η Σύμβαση ΟΗΕ για τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρίες και το Προαιρετικό Πρωτόκολλο στη Σύμβαση για τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρίες (ΦΕΚ 88/Α'/2012), στο οποίο ρητώς ορίζεται ότι τα συμβαλλόμενα κράτη πρέπει να διασφαλίζουν την πρόσβαση από τα άτομα με αναπηρίες και τις οικογένειές τους στην κρατική βοήθεια, με σχετικές με την αναπηρία δαπάνες, συμπεριλαμβανομένης της οικονομικής συνδρομής.

Τέλος, οι προσβαλλόμενες πράξεις παραβιάζουν τα άρθρα της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) και του Κοινοτικού Χάρτη των Θεμελιωδών Κοινωνικών Δικαιωμάτων, που κατοχυρώνουν τα ίδια δικαιώματα με το Σύνταγμα, τους πρότυπους κανόνες του ΟΗΕ για την εξίσωση των ευκαιριών των ατόμων με αναπηρία, τη Σύμβαση του ΟΗΕ για τα δικαιώματα του παιδιού, το Διεθνές Σύμφωνο για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα (ΔΣΟΚΠΔ), την υπ' αριθ. 2000/78/ΕΚ κοινοτική οδηγία «για την καταπολέμηση των διακρίσεων» καθώς και το Προσχέδιο των Ηνωμένων Εθνών ειδικά για το Αυτιστικό Φάσμα (05-12-2012).

Κρίνεται σκόπιμο να αναφερθεί στο σημείο αυτό ότι η Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία Οργανώσεων Γονέων με Αυτισμό Autism-Europe, στο τέταρτο Συνέδριό της που έλαβε χώρα στη Χάγη στις 10 Μαΐου του 1992, ψήφισε τον Χάρτη των Δικαιωμάτων των Ατόμων με Αυτισμό. Μετά από πολλά έτη αγώνα και πιέσεων, στις 09 Μαΐου του 1996, τα μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ανάμεσά τους και Έλληνες ευρωβουλευτές, υιοθέτησαν και υπέγραψαν τη Διακήρυξη των δικαιωμάτων των ατόμων με αυτισμό. Η διακήρυξη αυτή τονίζει ότι τα άτομα με αυτισμό πρέπει να έχουν τα ίδια δικαιώματα που απολαμβάνουν όλοι οι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα δικαιώματα αυτά, θα πρέπει να αναγνωριστούν και να επιβληθούν με κατάλληλη νομοθεσία σε κάθε κράτος μέλος

και περιλαμβάνουν: 1. Το δικαίωμα των ατόμων με αυτισμό να ζουν μια ανεξάρτητη και ολοκληρωμένη ζωή αξιοποιώντας στο έπακρο τις δυνατότητές τους. 2. Το δικαίωμα αυτών των ατόμων για αντικειμενική και ακριβή κλινική διάγνωση και εκτίμηση. 3. Το δικαίωμα τους για προσιτή, εξατομικευμένη και κατάλληλη εκπαίδευση. 4. Το δικαίωμα τους να συμμετέχουν στις αποφάσεις που καθορίζουν το μέλλον τους. Οι επιθυμίες τους πρέπει να αναγνωρίζονται και να γίνονται σεβαστές. 5. Τα αυτιστικά άτομα δικαιούνται μία προσιτή και κατάλληλη κατοικία. 6. Το δικαίωμα τους για παροχή εφοδίων, βοήθειας και κρατικών υπηρεσιών στηρίζεως, που τους είναι απαραίτητες, ώστε να έχουν μία παραγωγική ζωή με αξιοπρέπεια και ανεξαρτησία. 7. Το δικαίωμα αυτών των ατόμων για εξασφάλιση ενός ικανοποιητικού εισοδήματος ή αμοιβή που μπορεί να καλύψει τις απαραίτητες ανάγκες τους για επιβίωση (τροφή, ένδυση, στέγη). 8. Το δικαίωμα τους για συμμετοχή και ανάπτυξη στη διοίκηση των υπηρεσιών, που τους παρέχονται για την ευημερία τους. 9. Το δικαίωμα των ατόμων με αυτισμό για κατάλληλη ενημέρωση και φροντίδα της σωματικής, ψυχικής και πνευματικής τους υγείας. Σε αυτό περιλαμβάνεται και η παροχή θεραπευτικής αντιμετώπισης και φαρμακευτικής αγωγής, λαμβάνοντας πάντα τα απαραίτητα μέτρα προφυλάξεως και ασφάλειας των ιδίων αλλά και του κοινωνικού συνόλου. 10. Το δικαίωμα τους για επαγγελματική εκπαίδευση και απασχόληση, χωρίς διακρίσεις και προκαταλήψεις. Στην εργασία θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι δυνατότητες και το δικαίωμα επιλογής του ατόμου. 11. Το δικαίωμα τους για προσιτά μεταφορικά μέσα και ελεύθερη μετακίνηση. 12. Το δικαίωμα των ατόμων αυτών να συμμετέχουν σε πολιτισμικές, ψυχαγωγικές εκδηλώσεις και στα αθλητικά γεγονότα και να ωφελούνται από αυτά. 13. Το δικαίωμα τους να έχουν ίση πρόσβαση και δυνατότητα χρησιμοποίησης των χώρων, των υπηρεσιών και συμμετοχή στις διάφορες δραστηριότητες της κοινότητας. 14. Το δικαίωμα τους να έχουν σεξουαλικές σχέσεις, συμπεριλαμβανόμενου και του γάμου, χωρίς εκμετάλλευση και εξαναγκασμό. 15. Το δικαίωμα των ατόμων με αυτισμό να έχουν την ίδια νομική βοήθεια και πλήρη προστασία όλων των δικαιωμάτων τους. 16. Το δικαίωμα των ατόμων με αυτισμό να απελευθερωθούν από το φόβο ή την απειλή του αυθαίρετου εγκλεισμού σε ψυχιατρικό νοσοκομείο ή άλλο ίδρυμα που τα περιορίζει. 17. Το δικαίωμα τους να απελευθερωθούν από το φόβο κακοποίησης ή εγκαταλείψεώς τους. 18. Το δικαίωμά τους να διαφύγουν από το φόβο της φαρμακολογικής καταχρήσεως ή της κακής χρήσεως των φαρμάκων. 19. Το δικαίωμα τους καθώς και των εκπροσώπων τους να έχουν πρόσβαση στις πληροφορίες που εσωκλείονται στους προσωπικούς ιατρικούς, ψυχολογικούς, ψυχιατρικούς και εκπαιδευτικούς τους φακέλους (Schopler 1995, Ταγκούλη 2007).

8. Λόγος ακυρώσεως των προσβαλλόμενων πράξεων: κατάχρηση εξουσίας

Οι προσβαλλόμενες εκδίδονται κατά κατάχρηση εξουσίας καθώς θεσπίζονται για σκοπό καταδήλως άλλον από εκείνον για τον οποίο έχουν θεσμοθετηθεί. Ειδικότερα, ενώ ως αιτιολογία για την έκδοση των προσβαλλόμενων προκύπτει ο λόγος δημοσίου συμφέροντος, που εκφράζεται στο μεσοπρόθεσμο πλαίσιο δημοσιονομικής στρατηγικής και εν γένει στην κατάσταση κρίσεως, που επιβάλλει στη χώρα τη λήψη μέτρων για τον περιορισμό του δημοσίου χρέους, με εντολή των δανειστών της, τούτο είναι αναληθές και παράνομο καθώς δεν συντρέχουν λόγοι επείγοντος, που να δικαιολογούν την ανατροπή βασικών αρχών του Συντάγματος, όπως συνέβη εν τοις πράγμασι. Επί έτη, η κυβέρνησή έχει το σύνολο των νομοθετικών εργαλείων και μέσων να προβεί σε σταδιακή αναμόρφωση του συστήματος χωρίς να θίξει κατάφωρα και με ολωσδιόλου προσηματικό τρόπο κάθε συνταγματική τάξη, με τρόπο που να περιορίζει και τη δικαστική προστασία και κάθε συνταγματικό δικαίωμα. Και για το λόγο αυτό οι προσβαλλόμενες είναι παράνομες και ακυρωτές, ενώ η προβολή οποιουδήποτε λόγου δημοσίου συμφέροντος προβάλλεται καταχρηστικώς καθώς αντισταθμίζει το δήθεν συμφέρον των δανειστών με την προστασία των συνταγματικά κατοχυρωμένων ατομικών δικαιωμάτων.

Επειδή συνεπώς προς τα ανωτέρω οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι ακυρωτές για τους ανωτέρω αναλυτικά εκτιθέμενους λόγους και ειδικότερα κατά τις διατάξεις τους που: α) προτείνουν το μοντέλο προσδιορισμού του ποσοστού αναπηρίας για τις διαταραχές αυτιστικού φάσματος και β) ορίζουν ηλικιακά όρια και άλλες προϋποθέσεις για τον καθορισμό της εφ' όρου ζωής διάρκειας της αναπηρίας.

Επειδή έχουμε προφανές, άμεσο και ενεστώδες έννομο συμφέρον για την άσκηση της παρούσης.

Επειδή η υπό κρίση αίτηση ακυρώσεως είναι νόμιμη, βάσιμη και αληθής.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

**Και με την επιφύλαξη όσων λόγων ακυρώσεως
προτιθέμεθα να προσθέσουμε στο μέλλον**

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

[15]

Να γίνει δεκτή η παρούσα αίτηση ακυρώσεως.

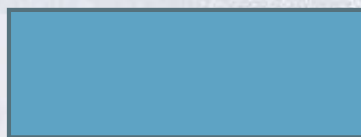
Να προβεί το Δικαστήριό Σας στην ακύρωση:

1. Της υπ' αριθ. **Φ 80000/45219/1864/18-12-2017 Κοινής Υπουργικής Αποφάσεως** των ως άνω Υπουργών για την «αναθεώρηση/αντικατάσταση του Ενιαίου Πίνακα Προσδιορισμού Ποσοστού Αναπηρίας της υπ' αριθ. Φ 11321/οικ.10219/688/04-05-2012 ΚΥΑ με τον επισυναπτόμενο Πίνακα, με τον οποίο καθορίζονται τα ποσοστά αναπηρίας, που συνεπάγεται κάθε πάθηση ή βλάβη ή σωματική ή ψυχική ή πνευματική εξασθένηση ή συνδυασμένη εμφάνιση τέτοιων παθήσεων ή βλαβών ή εξασθενήσεων καθώς και οι υποτροπές αυτών» (ΦΕΚ 4591/27-12-2017 Τεύχος Β'),
2. Της υπ' αριθ. **Φ 80000/οικ.2/1/29-12-2017 Υπουργικής Αποφάσεως** του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για την «αναθεώρηση του πίνακα παθήσεων, για τις οποίες η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον της υπ' αριθ. Φ. 11321/οικ. 31102/1870/31-10-2013 ΥΑ με τον επισυναπτόμενο Πίνακα Παθήσεων, που χαρακτηρίζονται μη αναστρέψιμες και η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον (ΦΕΚ 7/08-01-2018 Τεύχος Β') και
3. Κάθε άλλης συναφούς πράξεως ή παραλείψεως προγενέστερης ή μεταγενέστερης.

Να καταδικασθούν οι καθ' ων στην εν γένει δικαστική μας δαπάνη.

Αθήνα, 09-02-2018

Η πληρεξούσια δικηγόρος

Κατατέθηκε το πρωτότυπο
με αριθμό καταθέσεως
449 στις 15/2/18
Αθήνα, 15/2/18
Ο Προϊστάμενος του
Γραφείου Καταθέσεων

Π. ΛΕΝΤΖΑ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
για τη νόμιμη σημασία
Αθήνα, 15/2/18
Ο Προϊστάμενος του
Γραφείου Καταθέσεων

Π. ΛΕΝΤΖΑ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Αθήνα, τηλ...

Ενώπιον της Επιτροπής Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας

ΑΙΤΗΣΗ ΑΝΑΣΤΟΛΗΣ

Τα ένσημα περιέχονται
στο γραμμάτιο προκαταβολής
εισφορών και ενσήμων

1. Του σωματείου με την επωνυμία: «ΣΥΛΛΟΓΟΣ [REDACTED]
[REDACTED] ΑΥΤΙΣΜΟ [REDACTED]
[REDACTED] όπως εκπροσωπείται νομίμως, με Α.Φ.Μ. [REDACTED] Δ.Ο.Υ.
[REDACTED]
2. Ε [REDACTED] Κ [REDACTED] κατοίκου [REDACTED]
[REDACTED] ενεργούσας
ατομικώς, ως μέλος του ανωτέρω Συλλόγου αλλά και για λογαριασμό του υιού της
[REDACTED] και
[REDACTED]
3. Ε [REDACTED] Κ [REDACTED] κατοίκου [REDACTED]
[REDACTED] ενεργούσας ατομικώς ως μέλος
του ανωτέρω Συλλόγου αλλά και για λογαριασμό της θυγατέρας μου [REDACTED]
[REDACTED] και όλων των θιγομένων ατόμων, στο φάσμα του
αυτισμού, του ανωτέρω Συλλόγου, τον οποίο εκπροσωπώ νομίμως.

ΚΑΤΑ

1. Του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης,
που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα και
2. Του Υπουργού Οικονομικών, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

1. Της υπ' αριθ. Φ 80000/45219/1864/18-12-2017 Κοινής Υπουργικής Αποφάσεως των ως άνω Υπουργών για την «αναθεώρηση /αντικατάσταση του Ενιαίου Πίνακα Προσδιορισμού Ποσοστού Αναπηρίας της υπ' αριθ. Φ 11321/οικ.10219/688/04-05-2012 ΚΥΑ με τον επισυναπτόμενο Πίνακα, με τον οποίο καθορίζονται τα ποσοστά αναπηρίας, που συνεπάγεται κάθε πάθηση ή βλάβη ή σωματική ή ψυχική ή πνευματική

εξασθένηση ή συνδυασμένη εμφάνιση τέτοιων παθήσεων ή βλαβών ή εξασθενήσεων καθώς και οι υποτροπές αυτών» (ΦΕΚ 4591/27-12-2017 Τεύχος Β'),

2. Της υπ' αριθ. **Φ 80000/οικ.2/1/29-12-2017 Υπουργικής Αποφάσεως** του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για την «αναθεώρηση του πίνακα παθήσεων, για τις οποίες η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον της υπ' αριθ. Φ. 11321/οικ. 31102/1870/31-10-2013 ΥΑ με τον επισυναπτόμενο Πίνακα Παθήσεων, που χαρακτηρίζονται μη αναστρέψιμες και η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον (ΦΕΚ 7/08-01-2018 Τεύχος Β') και

3. Κάθε άλλης συναφούς πράξεως ή παραλείψεως προγενέστερης ή μεταγενέστερης.

*****

1. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ -ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ

Η παρούσα αίτηση αναστολής παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου Σας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 52 του Π.Δ. 18/1989, όπου ρητά προβλέπεται η δυνατότητα αναστολής των εκτελεστών διοικητικών πράξεων.

Με την από 09-02-2018 αίτησή μας υπ' αριθ. καταθέσεως 449/2018... ενώπιον του Δικαστηρίου Σας αιτηθήκαμε την ακύρωση των ανωτέρω, το ακριβές περιεχόμενο της οποίας έχει ως εξής:

Ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας

ΑΙΤΗΣΗ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

1. Του σωματείου με την επωνυμία: «**ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΟΝΕΩΝ,**

ΑΥΤΙΣΜΟ

, όπως εκπροσωπείται νομίμως, με Α.Φ.Μ. Δ.Ο.Υ.

2. Ε. Κ. , κατοίκου

Α.Φ.Μ. Δ.Ο.Υ. , ενεργούσας

ατομικώς, ως μέλος του ανωτέρω Συλλόγου αλλά και για λογαριασμό του υιού της

και

3. Ε [redacted], κατοίκου [redacted]
[redacted] Δ.Ο.Υ. [redacted], ενεργούσας ατομικώς ως μέλος
του ανωτέρω Συλλόγου αλλά και για λογαριασμό της θυγατέρας μου [redacted]
[redacted] και όλων των θιγομένων ατόμων, στο φάσμα του
αυτισμού, του ανωτέρω Συλλόγου, τον οποίο εκπροσωπώ νομίμως.

ΚΑΤΑ

1. Του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα και
2. Του Υπουργού Οικονομικών, που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΗ

1. Της υπ' αριθ. **Φ 80000/45219/1864/18-12-2017 Κοινής Υπουργικής Αποφάσεως** των ως άνω Υπουργών για την «αναθεώρηση /αντικατάσταση του Ενιαίου Πίνακα Προσδιορισμού Ποσοστού Αναπηρίας της υπ' αριθ. **Φ 11321/οικ.10219/688/04-05-2012 ΚΥΑ** με τον επισυναπτόμενο Πίνακα, με τον οποίο καθορίζονται τα ποσοστά αναπηρίας, που συνεπάγεται κάθε πάθηση ή βλάβη ή σωματική ή ψυχική ή πνευματική εξασθένηση ή συνδυασμένη εμφάνιση τέτοιων παθήσεων ή βλαβών ή εξασθενήσεων καθώς και οι υποτροπές αυτών» (ΦΕΚ 4591/27-12-2017 Τεύχος Β'),
2. Της υπ' αριθ. **Φ 80000/οικ.2/1/29-12-2017 Υπουργικής Αποφάσεως** του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για την «αναθεώρηση του πίνακα παθήσεων, για τις οποίες η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον της υπ' αριθ. **Φ. 11321/οικ. 31102/1870/31-10-2013 ΥΑ** με τον επισυναπτόμενο Πίνακα Παθήσεων, που χαρακτηρίζονται μη αναστρέψιμες και η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον (ΦΕΚ 7/08-01-2018 Τεύχος Β') και
3. Κάθε άλλης συναφούς πράξεως ή παραλείψεως προγενέστερης ή μεταγενέστερης.

*****

1. Συνοπτική έκθεση κατ' άρθρο 19 παρ. 2 Π.Δ. 18/1989

Η παρούσα αίτηση αφορά στον παράνομο χαρακτήρα των προσβαλλομένων κανονιστικών και εκτελεστών πράξεων για τους εξής λόγους: Οι προσβαλλόμενες

πάσχουν ακυρότητας καθόσον στερούνται νομίμου ερείσματος και δη η νομοθετική εξουσιοδότηση (άρθρο 7 Ν. 3863/2010), κατ' εφαρμογή της οποίας εκδόθηκαν δεν είναι ειδική αλλά γενική και αόριστη κατά παράβαση του άρθρου 43 παρ. 2 Σ, παραβιάζουν κατ' ουσία διατάξεις νόμου (συνταγματικές διατάξεις και άλλα νομοθετήματα υπέρτερης νομικής ισχύος) και τέλος θεσπίστηκαν, κατά κατάχρηση εξουσίας, ήτοι για σκοπό καταδήλως άλλον από αυτόν που εξυπηρετεί ο κανόνας δικαίου, που εφαρμόστηκε και ειδικότερα δεν εξυπηρετούν το γενικό συμφέρον.

2. Νόμιμο συμφέρον αιτούντων

Το αιτούν είναι σωματείο, που λειτουργεί βάσει νομίμως εγκεκριμένου καταστατικού, το οποίο κατατέθηκε στο αρχείο του Πρωτοδικείου [redacted], σύμφωνα με την υπ' αριθ. [redacted] απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου [redacted] και καταχωρήθηκε στα βιβλία του σωματείου με αύξοντα αριθμό [redacted].

Σκοπός του σωματείου μας είναι μεταξύ άλλων να βοηθήσει και να στηρίξει τα άτομα με διάχυτες αναπτυξιακές διαταραχές στο Φάσμα του Αυτισμού του Ν. Ρεθύμνης, δηλ. εκείνα που πάσχουν από τον αυτισμό, σύνδρομο Rett, σύνδρομο Asperger καθώς και από άλλες συναφείς καταστάσεις, στις οποίες προέχουν τα αυτιστικά στοιχεία, αλλά και τις οικογένειες των ατόμων αυτών. Για την επίτευξη του σκοπού του, το Σωματείο επιδιώκει την ενίσχυση και υλοποίηση προγραμμάτων στους καίριους τομείς της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της κοινωνικής φροντίδας και πρόνοιας, της εκπαίδευσης και κατάρτισης της προστασίας του περιβάλλοντος και της ισότητας ανδρών και γυναικών. Περαιτέρω, καταβάλλει ιδιαίτερη μέριμνα για την προώθηση και εφαρμογή προγραμμάτων προστασίας των ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος (ΔΑΦ).

Το έννομο συμφέρον του Σωματείου μας να στραφεί κατά των προσβαλλόμενων πράξεων αποδεικνύεται από τους ίδιους τους σκοπούς, που επιδιώκει, καθώς ένας εκ των σημαντικότερων σκοπών του είναι η προάσπιση των συμφερόντων των μελών του. Το Σωματείο αριθμεί δεκάδες μέλη, που θίγονται από τις διατάξεις των προσβαλλόμενων πράξεων, καθώς μέλη μας είναι κυρίως γονείς ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος.

Δεδομένης της καταστατικής υποχρέωσης του Σωματείου μας να προβαίνει σε κάθε πράξη για την εξασφάλιση του σεβασμού της ανθρώπινης αξίας, της ελεύθερης ανάπτυξεως της προσωπικότητας και της διασφάλισης των ατομικών συνταγματικών

δικαιωμάτων των ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος, είναι προφανές ότι υποχρεούται να προσφύγει κατά των ανωτέρω πράξεων, οι οποίες, για τους λόγους, που τίθενται στην αίτηση ακυρώσεως, παραβιάζουν βάνανυσα συνταγματικά δικαιώματα, την προάσπιση των οποίων έχει δεσμευθεί να τηρεί.

Ενόψει των δυσμενών εννόμων συνεπειών, που έχει η εφαρμογή των διατάξεων των προσβαλλόμενων πράξεων στο Σωματείο μας, το οποίο εκπροσωπεί το σύνολο των μελών του –γονέων και φίλων ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος- καθώς οι προσβαλλόμενες πράξεις εισάγουν μέτρα, που άμεσα και ατομικά θίγουν τους εκπροσωπούμενους από αυτό, μοναδικός τρόπος αποτροπής αυτών παρίσταται η άσκηση της παρούσας αιτήσεως ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου Σας.

Η δεύτερη και τρίτη των αιτούντων έχουμε άμεσο (υλικό) έννομο συμφέρον προς αμφισβήτηση της νομιμότητας των προσβαλλόμενων πράξεων καθώς είμαστε μητέρες τέκνων, που πάσχουν από διάχυτη αναπτυξιακή διαταραχή. Με τις προσβαλλόμενες πράξεις τα τέκνα μας παύουν να καθίστανται δικαιούχοι προνοιακού επιδόματος, το οποίο, όμως, είναι απολύτως απαραίτητο για την κάλυψη των αναγκών τους από υποστηρικτικές υπηρεσίες, οι οποίες δεν παρέχονται από την Πολιτεία και χωρίς τις οποίες η ανάπτυξη της κοινωνικής κατανοήσεως και της διαχειρίσεως των καθημερινών ζητημάτων, που προκύπτουν εξαιτίας της Διάχυτης Αναπτυξιακής Διαταραχής τους είναι ανέφικτη. Τέλος, το έννομο συμφέρον μας, ως ασκούντων την επιμέλεια του προσώπου των τέκνων μας, είναι προσωπικό, λόγω της σχέσεώς μας με τη νομική και πραγματική κατάσταση, την οποία θίγουν κατά τρόπο βλαπτικό οι προσβαλλόμενες πράξεις.

3. Οι προσβαλλόμενες πράξεις και το ρυθμιστικό περιεχόμενό τους

Στις 27-12-2017 δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 4591/Β'/27-12-2017) η υπ' αριθ. Φ 80000/45219/1864/18-12-2017 Κοινή Υπουργική Απόφαση των Υπουργών Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης και Οικονομικών για «*την αναθεώρηση/αντικατάσταση του Ενιαίου Πίνακα Προσδιορισμού Ποσοστού Αναπηρίας της υπ' αριθ. Φ 11321/οικ.10219/688/04-05-2012 ΚΥΑ με τον επισυναπτόμενο Πίνακα, με τον οποίο καθορίζονται τα ποσοστά αναπηρίας, που συνεπάγεται κάθε πάθηση ή βλάβη ή σωματική ή ψυχική ή πνευματική εξασθένηση ή συνδυασμένη εμφάνιση τέτοιων παθήσεων ή βλαβών ή εξασθενήσεων καθώς και οι υποτροπές αυτών*». Στην απόφαση αυτή συμπεριλαμβάνεται πίνακας, με διατάξεις προσδιορισμού του ποσοστού αναπηρίας ανά πάθηση και ηλικιακά όρια επανεκτιμήσεως του ποσοστού αυτού. Με τις εν λόγω διατάξεις τροποποιήθηκαν τα καθοριζόμενα με την

υπ' αριθ. Φ.11321/οικ.10219/688/04-05-2012 ΚΥΑ (ΦΕΚ 1506/Β'/04-05-2012) ποσοστά αναπηρίας.

Περαιτέρω, στις 08-01-2018 δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 7/Β/08-01-2018) η υπ' αριθ. Φ 80000/οικ.2/1/29-12-2017 Υπουργική Απόφαση του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για «την αναθεώρηση του πίνακα παθήσεων για τις οποίες η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον». Με τις εν λόγω διατάξεις τροποποιήθηκαν οι διατάξεις της υπ' αριθ. Φ.11321/οικ.31102/1870/31-10-2013 απόφασης του Υπουργού Εργασίας (ΦΕΚ 2906/Β'/18-11-2013), με τις οποίες καθορίστηκαν οι παθήσεις, για τις οποίες, η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίστηκε επ' αόριστον, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 16 παρ. 1 του Ν. 3846/2010.

Συγκεκριμένα, ενώ μέχρι τις 31-12-2017, το ποσοστό αναπηρίας των διάχυτων αναπτυξιακών διαταραχών (παιδικός αυτισμός, άτυπος αυτισμός, σύνδρομο Rett, σύνδρομο Asperger), οι οποίες ταξινομούνταν στην ενότητα των διαταραχών ψυχολογικής αναπτύξεως κλιμακωνόταν από 67% έως 80% (σελ. 23417 ΦΕΚ 1506/04-05-2012 Τεύχος Β') με την προσβαλλόμενη πράξη, σε περίπτωση διαγνώσεως διαταραχής αυτιστικού φάσματος ή διάχυτης αναπτυξιακής διαταραχής ή αυτισμού ή συνδρόμου Asperger (παιδοψυχιατρικές διαταραχές), το ποσοστό αναπηρίας προσδιορίζεται από 50% έως 80%, ανάλογα με τη νοομετρική αξιολόγηση και την προσαρμοστική λειτουργικότητα του παιδιού (11.9 Διαταραχές αυτιστικού φάσματος - σελ. 61416 -61417). Προσέτι, προβλέπεται επανεκτίμηση στις ηλικίες των 7 και 17 ετών. Τέλος, στη δεύτερη προσβαλλόμενη πράξη ορίζεται ότι η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων θα καθορίζεται επ' αόριστον μετά τα 17 έτη ηλικίας και εφόσον έχουν στο μεταξύ μεσολαβήσει δύο κρίσεις, μολονότι με την υπ' αριθ. Φ 11321/οικ.31102/1870/31-10-2013 απόφαση, οι διάχυτες αναπτυξιακές διαταραχές είχαν ενταχθεί στις παθήσεις, για τις οποίες η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται εφ' όρου ζωής.

Είναι προφανές ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις φέρουν αυτοτελώς κανονιστικό χαρακτήρα, αφού ρυθμίζουν θέματα πρωτογενώς, που έρχονται σε ευθεία αντίθεση προς προγενέστερες διατάξεις. Συνεπεία αυτού, παραδεκτώς προσβάλλονται με την παρούσα αίτηση ακυρώσεως και πρέπει να ακυρωθούν δεκτών γενομένων των κατωτέρω αναφερομένων επιμέρους λόγων ακυρώσεως.

4. Συνταγματική κατοχύρωση και προστασία ατόμων με αναπηρία

Η προστασία των δικαιωμάτων των ατόμων με αναπηρία είναι ζήτημα διαχρονικό και συνδέεται με την εξέλιξη του κοινωνικού κράτους. Σύμφωνα με τη διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου, αναπηρία είναι κάθε περιορισμός ή αποκλεισμός της ικανότητας να αναληφθεί μία δραστηριότητα με τον τρόπο και στην έκταση, που θεωρείται φυσιολογικό για κάθε άνθρωπο, ο οποίος περιορισμός προκαλείται από κάποια βλάβη της υγείας. Συνέπειες της αναπηρίας είναι ο περιορισμός ή η κατάργηση της ικανότητας του ατόμου για εργασία και η ανικανότητα αυτοεξυπηρέτησεως. Η ανικανότητα για εργασία προσέλκυσε το ενδιαφέρον των φορέων κοινωνικής προστασίας. Η ικανότητα για εργασία αποτελεί όχι μόνο πηγή εισοδήματος αλλά και πηγή κοινωνικής καταξίωσης και ψυχολογικής ικανοποίησης. Ενώπιον της ισότητας όλων τα ανάπηρα άτομα έχουν ανάγκη τα κοινωνικοψυχολογικά οφέλη και συχνά πολύ περισσότερο από τα υγιή ! Επομένως, χρειάζεται μία γενικότερη κοινωνική προστασία και πρόνοια, που στοχεύει στην ενσωμάτωση των ατόμων με αναπηρία. Τα άτομα με αναπηρία χρειάζονται οικονομικές παροχές για να καλύψουν τις ανάγκες διαβίωσής τους. Το δικαίωμα των ατόμων με αναπηρία να ζητήσουν οικονομική ενίσχυση προνοιακού χαρακτήρα συνιστά δημόσιο δικαίωμα κοινωνικής πρόνοιας καθώς χαρακτηρίζεται από την εξουσία του ατόμου να ικανοποιήσει ένα βιοτικό του συμφέρον απαιτώντας από δημόσιο φορέα κοινωνικής πρόνοιας να προβεί σε ορισμένη δικαστικά ελεγχόμενη πράξη ή παράλειψη. Η εξουσία αυτή ρυθμίζεται από κανόνες δημοσίου δικαίου. Το άτομο μετατρέπεται από παθητικός χρήστης κοινωνικών υπηρεσιών σε υποκείμενο αξιώσεων για αποτελεσματική προστασία. Η θεώρηση των παροχών κοινωνικής πρόνοιας σαν αντικείμενα κρατικής ελεημοσύνης δεν συμβιβάζεται πλέον με τη συναγόμενη από το Σύνταγμα του 1975 αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου (βλ. τα άρθρα 5 παρ. 1, 17, 18, 21 -25 και 106). Ο αποκλεισμός της κοινωνικής πρόνοιας από την κοινωνική πολιτική απηχεί ξεπερασμένες αντιλήψεις, όταν ακόμη η προνοιακή προστασία ήταν αντικείμενο ατομικής ή συλλογικής φιλανθρωπίας.

Στην εποχή μας τα προνοιακά επιδόματα για τους αναπήρους πρέπει να υλοποιούνται σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 21 παρ. 4 Σ. Σύμφωνα με το τελευταίο άρθρο η Πολιτεία οφείλει με τη λήψη νομοθετικών, θεσμικών και διοικητικών μέτρων να εκδηλώσει έμπρακτα το ενδιαφέρον της για τα άτομα με αναπηρία. Το σύγχρονο κράτος έχει αποστολή την υλοποίηση των προγραμμάτων κοινωνικής αρωγής και δράσεως. Η αποστολή του προσδιορίζεται με ρητές συνταγματικές διατάξεις, με νόμους -πλαίσια και ιδίως με θεμελιώδεις αρχές δικαίου. Ως αφετηρία έχουμε τη θεμελιώδη αρχή του κοινωνικού κράτους και με βάση αυτή κατευθυνόμαστε προς τις ειδικές συνταγματικές διατάξεις. Μέσα από ένα σύμπλεγμα συνταγματικών διατάξεων

και αρχών προκύπτει ο σκληρός πυρήνας του θεσμού της κοινωνικής πρόνοιας και του θεμελιώδη σκοπού της για την εξασφάλιση συνθηκών ζωής σύμφωνα με την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (άρθρα 2. παρ.1, 7 παρ. 2, 5, 21 και 106 παρ. 2 Σ).

5. Δικαιώματα ατόμων Αυτιστικού Φάσματος

Ο Αυτισμός (Διαταραχές Αυτιστικού Φάσματος) ανήκει στις λεγόμενες «αόρατες αναπηρίες», των οποίων οι δυσλειτουργίες και οι σοβαρές δυσχέρειες, που αφορούν την καθημερινή ζωή δεν γίνονται εύκολα αντληπτές ούτε αξιολογήσιμες, ακόμη και από έμπειρους και εξειδικευμένους ειδικούς που ασχολούνται με το Αυτιστικό Φάσμα σε βάθος χρόνου. Πρόκειται για μία σύνθετη νευροβιολογική διαταραχή ισόβιας διάρκειας, η οποία είναι κατά κανόνα παρούσα από τη γέννηση του παιδιού. Ο Αυτισμός δεν είναι ψυχιατρική νόσος, αλλά εντάσσεται στην κατηγορία των Διάχυτων Αναπτυξιακών Διαταραχών, όπου εμπλέκονται διακριτές εγκεφαλικές δομές, στις οποίες αποδίδεται ένα εύρος λειτουργιών της νοήσεως.

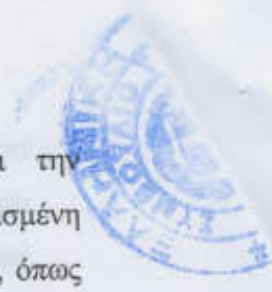
Η διαταραχή του φάσματος του αυτισμού (ΔΑΦ) περιλαμβάνει τα κάτωθι βασικά γνωρίσματα: α) **απουσία ή σημαντικό έλλειμμα στην κοινωνική κατανόηση, συναλλαγή και συναισθηματική ανταπόκριση** (έκδηλη μειονεξία στη χρήση πολλαπλών μη λεκτικών συμπεριφορών, αποτυχία αναπτύξεως και διατηρήσεως κατάλληλων για την ηλικία σχέσεων με συνομήλικους, απουσία αυθόρμητης αλληλεπιδράσεως, επαναλαμβανόμενη συμπεριφορά με τον ίδιο στερεότυπο τρόπο κ.α.), β) **δυσκολίες στον τρόπο επικοινωνίας, στην κατανόηση και έκφραση της γλώσσας** (καθυστέρηση ή απουσία αναπτύξεως προφορικού λόγου χωρίς αναπλήρωση μέσω εναλλακτικών τρόπων επικοινωνίας, έκδηλη μειονεξία στις δεξιότητες συζητήσεως, στερεότυπη και επαναλαμβανόμενη χρήση του λόγου κ.α., γ) **περιορισμένο, στερεότυπο, επαναλαμβανόμενο ρεπερτόριο δραστηριοτήτων και ενδιαφερόντων**, ενώ στη συμπεριφορά επικρατούν ιδιόρρυθμα ενδιαφέροντα και ενασχολήσεις, και υπάρχει εμμονική προσκόλληση σε μη λειτουργικές ρουτίνες ή τελετουργίες, δ) **ανομοιογενή ανάπτυξη γνωσιακών λειτουργιών** και ε) **συχνά ανακόλουθη επεξεργασία αισθητηριακών προσλήψεων**.

Λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα των συμπτωμάτων της διαταραχής, τον ισόβιο χαρακτήρα της και τον αυξανόμενο αριθμό των διαγνωσμένων περιστατικών, επιβάλλεται ο σχεδιασμός και η εφαρμογή εξατομικευμένης εκπαιδευτικής παρεμβάσεως καθ' όλη τη διάρκεια του βίου ενός ατόμου με διαταραχή αυτιστικού φάσματος. Οι στόχοι του εκπαιδευτικού σχεδίου για κάθε άτομο πρέπει να αναθεωρούνται ανάλογα με

την ηλικία, το αναπτυξιακό προφίλ, τη συμπτωματολογία, που εκδηλώνεται και το υφιστάμενο εκπαιδευτικό και κοινωνικό πλαίσιο. **Η ανομοιογένεια των συμπτωμάτων της διαταραχής και ο μη ακριβής προσδιορισμός των αιτιών**, υποδηλώνουν ότι καμία παρέμβαση δεν μπορεί να αντιμετωπίσει επιτυχώς όλα τα συμπτώματα. Για όλους τους παραπάνω λόγους είναι εξαιρετικά δύσκολο να επιλέξει κανείς μια ή περισσότερες συμπληρωματικές παρεμβάσεις από τον πραγματικά τεράστιο και συνεχώς εμπλουτιζόμενο κατάλογο παρεμβάσεων. Διεθνώς, συνιστάται συνδυασμός των πιο αποτελεσματικών θεραπειών και προσαρμογή τους στις ανάγκες του κάθε ατόμου. Τα επικρατέστερα προγράμματα υποστηρίξεως περιλαμβάνουν: πρώιμη παρέμβαση με εξατομικευμένα προγράμματα, που αφορούν την ανάπτυξη και τη συμπεριφορά, συστηματική δομημένη διδασκαλία που στηρίζεται σε ειδικό μαθησιακό υλικό και εντατικά εκπαιδευτικά προγράμματα που εμπλέκουν τους γονείς και τους συγγενείς. Προκειμένου να εκπονηθούν οι κατάλληλες παρεμβάσεις απαιτείται ευρύς κλινικός έλεγχος, που περιλαμβάνει αναπτυξιακή αξιολόγηση, εκτίμηση της συμπεριφοράς, ιατρική και περιβαλλοντική μελέτη. Ως διαδικασία **προϋποθέτει τη στενή συνεργασία πολλών ειδικοτήτων** (νευρολόγο, ψυχίατρο, παιδίατρο -αναπτυξιολόγο, ψυχολόγο, γαστρεντερολόγο, ωτορινολαρυγγολόγο, λογοθεραπευτή, εργοθεραπευτή) και την καθοδήγηση από ένα πρόσωπο συντονιστή. Η πορεία του ατόμου πρέπει να παρακολουθείται συνεχώς μέσω τακτικών αξιολογήσεων, έτσι ώστε να επαναπροσδιορίζεται το εκπαιδευτικό πρόγραμμα καθώς και οι άμεσοι και μακροπρόθεσμοι στόχοι.

Η διάγνωση, αξιολόγηση και παρέμβαση μιας τόσο περίπλοκης διαταραχής όπως η ΔΑΦ, βασίζεται στο αναπτυξιακό ιστορικό, την τακτική παρατήρηση και αξιολόγηση του ατόμου στο Φάσμα του Αυτισμού καθώς και του πλαισίου διαβιώσεώς του. Ο δείκτης νοημοσύνης για άτομα με ΔΑΦ χρησιμοποιείται στο γενικότερο πλαίσιο μιας πολύπλοκης κλινικής αξιολογήσεως, όπου το αποτέλεσμα δεν καθορίζει συγκεκριμένο ποσοστό αναπηρίας, σύμφωνα με τις επιστημονικά στοιχειοθετημένες προσεγγίσεις. Συχνά, συνεκτιμάται με τις κοινωνικές και πρακτικές δεξιότητες (μέσω άλλων εργαλείων αξιολόγησης, όπως το BRIEF¹) των ατόμων που διαγιγνώσκονται στο Φάσμα. Η εν λόγω συνδυαστική εκτίμηση/αξιολόγηση βασικό στόχο έχει τον προσδιορισμό των λειτουργικών και των προβληματικών περιοχών προκειμένου να σχεδιαστούν προγράμματα και παρεμβάσεις για την υποστήριξη και την πρόοδο παιδιών και ενηλίκων. Τα αποτελέσματα του Τεστ Νοημοσύνης ούτε συνδέονται ούτε καταλήγουν σε περικοπές επιδομάτων με βάση τις ποσοστιαίες ταξινομήσεις του τύπου 50% και 67%. Παράλληλα, η αξιολόγηση με βάση την απόδοση σε διαφορετικούς γνωστικούς τομείς

της νόησης, όπως αποτυπώνονται από ένα τεστ νοημοσύνης, αποδίδει την πραγματικότητα στο πλαίσιο αυτών των σταθμισμένων τεστ. Μια αξιολόγηση βασισμένη στο δείκτη νοημοσύνης αδυνατεί να συμπεριλάβει σημαντικότερες παραμέτρους, όπως είναι το κοινωνικό και πολιτιστικό πλαίσιο ενός ατόμου στο Φάσμα, δηλαδή τις ευκαιρίες και τα εμπόδια που τίθενται από το περιβάλλον του, συμπεριλαμβανομένων των ευκαιριών εκπαιδευσεως, απασχολήσεως και κοινωνικής εντάξεως. Παράλληλα, εξαιρεί, ένα μεγάλο φάσμα δεξιοτήτων, τις φερόμενες ως προσαρμοστικές δεξιότητες, που αφορούν κυρίως την καθημερινή ζωή και διαβίωση, τομέα στον οποίο παρουσιάζονται σημαντικά ελλείμματα. Για παράδειγμα, ένα άτομο με ΔΑΦ μπορεί να παρουσιάζει υψηλό δείκτη ευφυΐας, αλλά να αδυνατεί να διαχειριστεί το χρόνο του, να αναπτύξει ένα απλό επιχείρημα για να υπερασπιστεί τον εαυτό του ή να προσαρμοστεί σε απλές, καθημερινές αλλαγές που αφορούν τη ρουτίνα ενός συνηθισμένου ανθρώπου. Επιπλέον, ένα μεγάλο ποσοστό των ατόμων με ΔΑΦ δεν εκφράζει λόγο, ενώ παρουσιάζει σημαντικότερες ελλείψεις στις εκτελεστικές λειτουργίες και σε θέματα συμπεριφοράς. Σε αυτό το πλαίσιο, η ανάδειξη του δείκτη νοημοσύνης ως βασικού κριτηρίου αποδόσεως ποσοστού αναπηρίας και των κοινωνικών παροχών που απορρέουν από αυτό, θεωρείται εκτός από άδικη και αντιεπιστημονική. Παρομοίως, η εκτίμηση της λειτουργικότητας σε ένα αμφιλεγόμενο σύνδρομο, που κινεί το ενδιαφέρον της παγκόσμιας επιστημονικής κοινότητας χρόνια τώρα, δημιουργώντας περισσότερα ερωτήματα στο πέρασμα του χρόνου και καταλήγοντας σε ελάχιστες τεκμηριωμένες απαντήσεις, δεν μπορεί ούτε να αξιολογηθεί ούτε να ταξινομηθεί με βάση τις 12 ερωτήσεις του πιλοτικού προγράμματος που προτείνεται από φορείς της ελληνικής πολιτείας.

6. Λόγος ακυρώσεως: παράβαση νόμου -έλλειψη νομίμου ερείσματος (ειδικής νομοθετικής εξουσιοδότησης κατ' άρθρο 43 Σ)

Οι προσβαλλόμενες πάσχουν ακυρότητας ελλείψει νομίμου ερείσματος, ως εξής: Με τις προσβαλλόμενες θεσπίστηκαν διατάξεις καταργητικές προηγούμενων διατάξεων, από όργανα της εκτελεστικής εξουσίας (Υπουργοί Εργασίας και Οικονομικών), οι οποίοι φέρεται να λειτούργησαν στο πλαίσιο της κατ' άρθρο 43 παρ. 2 εδ. β' του Συντάγματος ειδικής νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως που παρασχέθηκε σε αυτούς, από τη διάταξη του άρθρου 7 παρ. 3 του Ν. 3863/2010. Εντούτοις, η εν λόγω εξουσιοδοτική διάταξη, κατ' εφαρμογή της οποίας εκδόθηκαν οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν χαρακτηρίζεται από την ειδικότητα που απαιτείται, αλλά αντίθετα είναι γενική και αόριστη.

Ειδικότερα, κατά την παγία νομολογία του Δικαστηρίου Σας, η νομοθετική εξουσιοδότηση, πρέπει να είναι ορισμένη κατά περιεγόμενο και έκταση, δηλαδή, να ορίζει τι, προς τι και σε ποιο βαθμό θα ρυθμιστεί, να προβαίνει σε συγκεκριμένο προσδιορισμό του αντικειμένου της και να καθορίζει τα όριά της σε σχέση προς αυτό. Η εξουσιοδοτική, επομένως, διάταξη πρέπει να μην είναι γενική και αόριστη, ασχέτως αν είναι ευρεία ή στενή, αν περιλαμβάνει δηλαδή μεγάλο ή μικρό αριθμό περιπτώσεων, τις οποίες η Διοίκηση μπορεί να ρυθμίσει κανονιστικώς βάσει της νομοθετικής εξουσιοδοτήσεως (ΣτΕ 197-199/45, 1637-1638/46, 768/48, 1472, 1501/58, 144, 264/59, Π.Δ. Δαγτόγλου, Γενικό Διοικητικό Δίκαιο, 1997, σελ. 87). Έτσι, έχει κριθεί από το Δικαστήριό σας ότι απαιτείται «*συγκεκριμένος προσδιορισμός του αντικειμένου*», ήτοι να περιέχει το νομοθετικό κείμενο «*όχι απλώς τον καθ' ύλην προσδιορισμό του αντικειμένου της εξουσιοδοτήσεως αλλά, επί πλέον, και την ουσιαστική ρύθμισή του, έστω και σε γενικό, ορισμένο, όμως, πλαίσιο σύμφωνα προς το οποίο θα ενεργήσει η Διοίκηση προκειμένου να ρυθμίσει τα μερικότερα θέματα.*» (ΟλΣτΕ 1210/2010, ΝΟΜΟΣ).

Η προκείμενη εξουσιοδοτική διάταξη δεν περιέχει τον σκοπό και την κατεύθυνση της ουσιαστικής ρυθμίσεως, δηλαδή, δεν αναφέρει εάν ο προς θέσπιση πίνακας σκοπεί στην αύξηση ή μείωση της εκατοστιαίας αναλογίας του ποσοστού αναπηρίας, ούτε, έστω, περιέχει γενικές αρχές και κατευθύνσεις προς καθορισμό των πλαισίων, εντός των οποίων οφείλει να ενεργήσει ο Υπουργός Εργασίας και ο αρμόδιος καθ' ύλην Υπουργός και τα κριτήρια εκείνα που θα είναι υποχρεωμένος να λάβει υπόψη του, τα οποία είναι αναγκαία για να προσδιορισθεί το εύρος του ποσοστού αναπηρίας σε σχέση με την πάθηση, που αφορά κάθε φορά.

Βάσει των ανωτέρω, η προκείμενη εξουσιοδοτική διάταξη, πάσχει γενικότητα και αοριστία, παραβιάζοντας τη διάταξη του άρθρου 43 παρ. 2 του Συντάγματος και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα (πρβλ. ΣτΕ 2850/2015).

Για το λόγο αυτό οι προσβαλλόμενες στερούνται νομίμου ερείσματος και για το λόγο αυτό είναι ακυρωτές.

7. Λόγος ακυρώσεως: παράβαση κατ' ουσίαν διατάξεων νόμου

Επικουρικός και στην περίπτωση, κατά την οποία ήθελε κριθεί από το Δικαστήριό Σας ότι η ως άνω εξουσιοδοτική διάταξη είναι νόμιμη, ως ειδική, ωστόσο παρέχει ευρεία διακριτική ευχέρεια στη Διοίκηση, με αποτέλεσμα οι προσβαλλόμενες πράξεις να έχουν εκδοθεί κατά παράβαση των αρχών της ισότητας και της αναλογικότητας, λόγω του ότι αντιφάσκουν και παραβιάζουν συνταγματικώς

κατοχυρωμένα δικαιώματα, που ανάγονται στην αρχή του κοινωνικού κράτους και μετά ταύτα να πάσχουν ακυρότητας. Ειδικότερα:

Οι προσβαλλόμενες πράξεις, που εκδόθηκαν στο πλαίσιο ειδικής νομοθετικής εξουσιοδότησεως εκδόθηκαν κατά παράβαση του άρθρου 21 του ισχύοντος Συντάγματος, με το οποίο θεμελιώνεται συνταγματικά το ύψιστο προστατευόμενο αγαθό της υγείας. Ειδικότερα, με τις πληττόμενες αποφάσεις προσδιοριστικά στοιχεία των διαταραχών αυτιστικού φάσματος συνιστούν πλέον, όπως προαναφέρθηκε, η νοημοσύνη και η λειτουργικότητα του ατόμου, η οποία διακρίνεται σε υψηλότερη, μέση και χαμηλότερη. Σε περίπτωση δε που η νοημοσύνη τοποθετείται εντός των φυσιολογικών ορίων, το ποσοστό αναπηρίας μπορεί να περιοριστεί σε 50%. Ωστόσο, από τα ανωτέρω αναφερόμενα (κεφάλαιο 5) προκύπτει ότι ο προτεινόμενος τρόπος αξιολογήσεως είναι εντελώς πρόχειρος, αντιεπιστημονικός και τελικώς ακατάλληλος για την εξαγωγή σοβαρών αποτελεσμάτων, καθώς παραβλέπει τα ελλείμματα και τους περιορισμούς των ατόμων με ΔΑΦ, που ποικίλουν σε βαρύτητα από άτομο σε άτομο και την ανομοιογένεια που χαρακτηρίζει τόσο τις διανοητικές λειτουργίες τους όσο και τα διάφορα πεδία ικανοτήτων και ελλειμμάτων τους. Τα θεσπιζόμενα με τις πληττόμενες πράξεις κριτήρια δεν εντάσσονται σε κανένα διεθνώς αποδεκτό σύστημα ταξινομήσεως της λειτουργικότητας της αναπηρίας και της υγείας, το οποίο γι' αυτή την κατηγορία παθήσεων χρησιμοποιεί πολυάριθμα κριτήρια και υψηλή εξειδίκευση, απαρτιζόμενη από διεπιστημονικές επιτροπές, που καλούνται να τα εφαρμόσουν. Κρίνεται σκόπιμο να αναφερθεί στο σημείο αυτό ότι αν σε μια ανεπτυγμένη χώρα κριθεί ένα άτομο με αναπηρία ως λειτουργικό και ικανό προς εργασία, θα κινητοποιηθούν οι κρατικές δομές, που θα υποστηρίζουν την ένταξή του στον εργασιακό χώρο, τη διαμονή σε μια στέγη αυτόνομης ή ημι-αυτόνομης διαβίωσης καθώς και την κοινωνική ένταξη του. Ωστόσο, στη χώρα μας δεν υφίστανται παρόμοιες κοινωνικές και εκπαιδευτικές υποστηρικτικές δομές.

Συνεπώς προς τα ανωτέρω, οι διατάξεις των προσβαλλόμενων πράξεων είναι αντίθετες προς την εισαγόμενη εκ του Συντάγματος υποχρέωση του κράτους να μεριμνά για την υγεία των πολιτών και να λαμβάνει ειδικά μέτρα για την προστασία της αναπηρίας, δεδομένου ότι εκ των προτέρων και χωρίς να υφίστανται κοινώς παραδεκτά επιστημονικά κριτήρια εκλαμβάνει ότι το ποσοστό αναπηρίας των ατόμων με διαταραχές αυτιστικού φάσματος, που διαθέτουν νοημοσύνη εντός των φυσιολογικών ορίων, ξεκινά από 50% και μπορεί να φτάσει σε ορισμένες περιπτώσεις το 67%, με αποτέλεσμα η πλειοψηφία των ατόμων αυτών να στερηθούν το προνοιακό επίδομα και τις λοιπές παροχές, την ίδια στιγμή που το κράτος δεν διασφαλίζει με άλλους τρόπους την

επαγγελματική κατάρτισή τους, την εύρεση και διατήρηση κάποιας μορφής εργασίας, τις στέγες υποστηριζόμενης διαβίωσης κ.λπ. Ακόμη, η αξιολόγηση βασίζεται εξ ολοκλήρου στη διακριτική ευχέρεια των μελών της Επιτροπής, τα οποία θα μπορούν να αποφασίζουν με βάση το νέο τρόπο εκτιμήσεως της λειτουργικότητας, υποβιβάζοντας ή/και αγνοώντας σημαντικές παραμέτρους των προαναφερθέντων γνωματεύσεων, απ' όπου κι αν προέρχονται. Δεδομένης της καταργήσεως της διαδικασίας αναθεωρήσεως, το επόμενο βήμα θα είναι τα διοικητικά δικαστήρια, ο Συνήγορος του Πολίτη, ή άλλα θεσμικά όργανα για την αποκατάσταση της όποιας αδικίας. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, η ταλαιπωρία των ίδιων των ατόμων με ΔΑΦ και των οικογενειών τους θα είναι μακροχρόνια, επίπονη και ιδιαίτερα δαπανηρή. Ως εκ τούτου, όλες οι κοινωνικές παροχές που συνδέονται με το ποσοστό αναπηρίας θα ακυρώνονται, με αποτέλεσμα τη βλαπτική μεταβολή της οικονομικής, οικογενειακής και ατομικής καταστάσεως των ενδιαφερομένων.

Η σκόπιμη προχειρότητα και η παντελής έλλειψη οποιασδήποτε επιστημονικής βάσεως για τη διάγνωση και αξιολόγηση καταδεικνύεται από τη θέσπιση πρόσθετης υποχρεώσεως για επανεκτίμηση του ποσοστού αναπηρίας στις ηλικίες των 7 και 17 ετών, ενώ ο αυτισμός είναι μία ισόβια κατάσταση, που, δυστυχώς δεν θεραπεύεται.

Συνεπώς, τα κριτήρια της λειτουργικότητας και του δείκτη νοημοσύνης δεν είναι επαρκή και ασφαλή στοιχεία για την απόδοση των ποσοστών, ιδιαίτερος αν ληφθεί υπόψη ότι τα άτομα με διαταραχές αυτιστικού φάσματος δύνανται να παρουσιάζουν κανονικό ή υψηλό δείκτη νοημοσύνης, εκδηλώνοντας ιδιαίτερες επιδόσεις σε διάφορα πεδία, όπως είναι η μουσική, τα μαθηματικά και η πληροφορική. Ταυτόχρονα όμως, μπορεί να παρουσιάζουν σημαντικά ελλείμματα σε απλές και καθημερινές δεξιότητες αυτοεξυπηρετήσεως, απαραίτητες για την αυτόνομη διαβίωσή τους (ατομική καθαριότητα, σωματική υγεία και ακεραιότητα). Οι δεξιότητες αυτές σχετίζονται με την κοινωνική συναλλαγή και αμοιβαιότητα, την επικοινωνία και την οργάνωση πρόσφορης και σκόπιμης δραστηριότητας. Ο αυτισμός, όπως προαναφέρθηκε, συνιστά μία σύνθετη νευροβιολογική διαταραχή της αναπτύξεως, που παρουσιάζει ανομοιογένεια σε διαφορετικούς τομείς νοητικών λειτουργιών, στο πλαίσιο των οποίων διαπιστώνονται ελλείμματα και σημαντικές δεξιότητες, όπως είναι οι προσαρμοστικές και οι κοινωνικές. Σε αυτούς τους τομείς είναι που τα άτομα με αυτισμό εμφανίζουν σημαντικές δυσκολίες και χαρακτηριστικές αποκλίσεις.

Μετά ταύτα, οι κατ' εξουσιοδότηση εκδοθείσες προσβαλλόμενες αποφάσεις περιέχουν διατάξεις που έρχονται σε ευθεία αντίθεση με την υποχρέωση του κράτους για κοινωνική πρόνοια και εξασφάλιση ελάχιστων μέσων συντηρήσεως για τα άτομα, που

βρίσκονται σε ειδικές καταστάσεις ανάγκης (άρθρο 21Σ).

Προσέτι, οι δυνάμει ρητής εξουσιοδότησεως προσβαλλόμενες πράξεις παραβιάζουν τα άρθρα 2 παρ. 1, 5 παρ. 1, 7 παρ. 2 και 106 παρ. 2 του ισχύοντος Συντάγματος, από τα οποία απορρέει η υποχρέωση του κράτους για την εξασφάλιση μίας ανεκτής ζωής για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Στόχο αποτελεί η εξασφάλιση υλικών και βιοτικών αγαθών για την ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας του ατόμου και την απόκτηση των ανάλογων πνευματικών και ψυχικών βιωμάτων. Η μείωση του ποσοστού αναπηρίας κάτω από το 67% στερεί από τα άτομα με Διαταραχή Αυτιστικού Φάσματος τη δυνατότητα κατάλληλης εκπαίδευσεως και υποστηρίξεως, ώστε να μπορέσουν να εκτελέσουν λειτουργικά και αποτελεσματικά βασικές καθημερινές εργασίες. Με την επελθούσα τροποποίηση και την εντεύθεν περικοπή των προνοιακών επιδομάτων και λοιπών παροχών, τα άτομα με διάχυτες αναπτυξιακές διαταραχές εμποδίζονται να συμμετάσχουν στον τρόπο ζωής του μέσου ατόμου μιας δεδομένης κοινωνίας, όπως είναι η ανάγκη για ειδική εκπαίδευση, επαγγελματική κατάρτιση, ψυχαγωγία και κοινωνική επαφή.

Περαιτέρω, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις παραβιάζουν το σπουδαιότερο ατομικό δικαίωμα της ισότητας, που θεμελιώνει το άρθρο 4 του Συντάγματος, του οποίου η σημασία στην κοινωνική πρόνοια δεν είναι αυτονόητη. Από την αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου σε συνδυασμό με τον επικουρικό χαρακτήρα της προνοιακής προστασίας, συνάγεται ότι στο χώρο της παροχικής διοικήσεως σημασία έχει η ισότητα των ευκαιριών και όχι των αποτελεσμάτων. Με τις νέες ρυθμιστικές διατάξεις το άτομο με διαταραχές αυτιστικού φάσματος καταλήγει να θεωρείται κατάλληλο προς εργασία και ικανό αυτοεξυπηρέτησεως και αυτόνομης διαβιώσεως, ώστε να μην υφίσταται υποχρέωση της πολιτείας για την παροχή οικονομικής βοήθειας. Μετά ταύτα, παραβιάζεται ευθέως η αρχή της ισότητας, αφού δεν παρέχονται ίσες ευκαιρίες για πλήρη και αποτελεσματική συμμετοχή και ένταξη στην κοινωνία.

Ακόμη, οι διατάξεις των προσβαλλόμενων αποφάσεων παραβιάζουν ευθέως το άρθρο 28 του Ν. 4074/2012, με το οποίο κυρώθηκε η Σύμβαση ΟΗΕ για τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρίες και το Προαιρετικό Πρωτόκολλο στη Σύμβαση για τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρίες (ΦΕΚ 88/Α'/2012), στο οποίο ρητώς ορίζεται ότι τα συμβαλλόμενα κράτη πρέπει να διασφαλίζουν την πρόσβαση από τα άτομα με αναπηρίες και τις οικογένειές τους στην κρατική βοήθεια, με σχετικές με την αναπηρία

δαπάνες, συμπεριλαμβανομένης της οικονομικής συνδρομής.

Τέλος, οι προσβαλλόμενες πράξεις παραβιάζουν τα άρθρα της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) και του Κοινοτικού Χάρτη των Θεμελιωδών Κοινωνικών Δικαιωμάτων, που κατοχυρώνουν τα ίδια δικαιώματα με το Σύνταγμα, τους πρότυπους κανόνες του ΟΗΕ για την εξίσωση των ευκαιριών των ατόμων με αναπηρία, τη Σύμβαση του ΟΗΕ για τα δικαιώματα του παιδιού, το Διεθνές Σύμφωνο για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα (ΔΣΟΚΠΔ), την υπ' αριθ. 2000/78/ΕΚ κοινοτική οδηγία «για την καταπολέμηση των διακρίσεων» καθώς και το Προσχέδιο των Ηνωμένων Εθνών ειδικά για το Αυτιστικό Φάσμα (05-12-2012).

Κρίνεται σκόπιμο να αναφερθεί στο σημείο αυτό ότι η Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία Οργανώσεων Γονέων με Αυτισμό Autism-Europe, στο τέταρτο Συνέδριό της που έλαβε χώρα στη Χάγη στις 10 Μαΐου του 1992, ψήφισε τον Χάρτη των Δικαιωμάτων των Ατόμων με Αυτισμό. Μετά από πολλά έτη αγώνα και πιέσεων, στις 09 Μαΐου του 1996, τα μέλη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ανάμεσά τους και Έλληνες ευρωβουλευτές, υιοθέτησαν και υπέγραψαν τη Διακήρυξη των δικαιωμάτων των ατόμων με αυτισμό. Η διακήρυξη αυτή τονίζει ότι τα άτομα με αυτισμό πρέπει να έχουν τα ίδια δικαιώματα που απολαμβάνουν όλοι οι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα δικαιώματα αυτά, θα πρέπει να αναγνωριστούν και να επιβληθούν με κατάλληλη νομοθεσία σε κάθε κράτος μέλος και περιλαμβάνουν: 1. Το δικαίωμα των ατόμων με αυτισμό να ζουν μια ανεξάρτητη και ολοκληρωμένη ζωή αξιοποιώντας στο έπακρο τις δυνατότητές τους. 2. Το δικαίωμα αυτών των ατόμων για αντικειμενική και ακριβή κλινική διάγνωση και εκτίμηση. 3. Το δικαίωμα τους για προσιτή, εξατομικευμένη και κατάλληλη εκπαίδευση. 4. Το δικαίωμα τους να συμμετέχουν στις αποφάσεις που καθορίζουν το μέλλον τους. Οι επιθυμίες τους πρέπει να αναγνωρίζονται και να γίνονται σεβαστές. 5. Τα αυτιστικά άτομα δικαιούνται μία προσιτή και κατάλληλη κατοικία. 6. Το δικαίωμα τους για παροχή εφοδίων, βοήθειας και κρατικών υπηρεσιών στηρίξεως, που τους είναι απαραίτητες, ώστε να έχουν μία παραγωγική ζωή με αξιοπρέπεια και ανεξαρτησία. 7. Το δικαίωμα αυτών των ατόμων για εξασφάλιση ενός ικανοποιητικού εισοδήματος ή αμοιβή που μπορεί να καλύψει τις απαραίτητες ανάγκες τους για επιβίωση (τροφή, ένδυση, στέγη). 8. Το δικαίωμα τους για συμμετοχή και ανάπτυξη στη διοίκηση των υπηρεσιών, που τους παρέχονται για την ευημερία τους. 9. Το δικαίωμα των ατόμων με αυτισμό για κατάλληλη ενημέρωση και φροντίδα της σωματικής, ψυχικής και πνευματικής τους υγείας. Σε αυτό περιλαμβάνεται και η παροχή θεραπευτικής αντιμετώπισης και φαρμακευτικής αγωγής, λαμβάνοντας πάντα τα απαραίτητα μέτρα προφυλάξεως και ασφάλειας των ιδίων αλλά και του

κοινωνικού συνόλου. 10. Το δικαίωμα τους για επαγγελματική εκπαίδευση και απασχόληση, χωρίς διακρίσεις και προκαταλήψεις. Στην εργασία θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι δυνατότητες και το δικαίωμα επιλογής του ατόμου. 11. Το δικαίωμα τους για προσιτά μεταφορικά μέσα και ελεύθερη μετακίνηση. 12. Το δικαίωμα των ατόμων αυτών να συμμετέχουν σε πολιτισμικές, ψυχαγωγικές εκδηλώσεις και στα αθλητικά γεγονότα και να ωφελούνται από αυτά. 13. Το δικαίωμα τους να έχουν ίση πρόσβαση και δυνατότητα χρησιμοποίησης των χώρων, των υπηρεσιών και συμμετοχή στις διάφορες δραστηριότητες της κοινότητας. 14. Το δικαίωμα τους να έχουν σεξουαλικές σχέσεις, συμπεριλαμβανόμενου και του γάμου, χωρίς εκμετάλλευση και εξαναγκασμό. 15. Το δικαίωμα των ατόμων με αυτισμό να έχουν την ίδια νομική βοήθεια και πλήρη προστασία όλων των δικαιωμάτων τους. 16. Το δικαίωμα των ατόμων με αυτισμό να απελευθερωθούν από το φόβο ή την απειλή του αυθαίρετου εγκλεισμού σε ψυχιατρικό νοσοκομείο ή άλλο ίδρυμα που τα περιορίζει. 17. Το δικαίωμα τους να απελευθερωθούν από το φόβο κακοποίησης ή εγκαταλείψεώς τους. 18. Το δικαίωμά τους να διαφύγουν από το φόβο της φαρμακολογικής καταχρήσεως ή της κακής χρήσεως των φαρμάκων. 19. Το δικαίωμα τους καθώς και των εκπροσώπων τους να έχουν πρόσβαση στις πληροφορίες που εσωκλείονται στους προσωπικούς ιατρικούς, ψυχολογικούς, ψυχιατρικούς και εκπαιδευτικούς τους φακέλους (Schopler 1995, Ταγκούλη 2007).

8. Λόγος ακυρώσεως των προσβαλλόμενων πράξεων: κατάχρηση εξουσίας

Οι προσβαλλόμενες εκδίδονται κατά κατάχρηση εξουσίας καθώς θεσπίζονται για σκοπό καταδήλως άλλον από εκείνον για τον οποίο έχουν θεσμοθετηθεί. Ειδικότερα, ενώ ως αιτιολογία για την έκδοση των προσβαλλόμενων προκύπτει ο λόγος δημοσίου συμφέροντος, που εκφράζεται στο μεσοπρόθεσμο πλαίσιο δημοσιονομικής στρατηγικής και εν γένει στην κατάσταση κρίσεως, που επιβάλλει στη χώρα τη λήψη μέτρων για τον περιορισμό του δημοσίου χρέους, με εντολή των δανειστών της, τούτο είναι αναληθές και παράνομο καθώς δεν συντρέχουν λόγοι επείγοντος, που να δικαιολογούν την ανατροπή βασικών αρχών του Συντάγματος, όπως συνέβη εν τοις πράγμασι. Επί έτη, η κυβέρνηση έχει το σύνολο των νομοθετικών εργαλείων και μέσων να προβεί σε σταδιακή αναμόρφωση του συστήματος χωρίς να θίξει κατάφωρα και με ολωσδιόλου προσχηματικό τρόπο κάθε συνταγματική τάξη, με τρόπο που να περιορίζει και τη δικαστική προστασία και κάθε συνταγματικό δικαίωμα. Και για το λόγο αυτό οι προσβαλλόμενες είναι παράνομες και ακυρωτές, ενώ η προβολή οποιουδήποτε λόγου

δημοσίου συμφέροντος προβάλλεται καταχρηστικώς καθώς αντισταθμίζει το δήθεν συμφέρον των δανειστών με την προστασία των συνταγματικά κατοχυρωμένων ατομικών δικαιωμάτων.

Επειδή συνεπώς προς τα ανωτέρω οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι ακυρωτέες για τους ανωτέρω αναλυτικά εκτιθέμενους λόγους και ειδικότερα κατά τις διατάξεις τους που: α) προτείνουν το μοντέλο προσδιορισμού του ποσοστού αναπηρίας για τις διαταραχές αυτιστικού φάσματος και β) ορίζουν ηλικιακά όρια και άλλες προϋποθέσεις για τον καθορισμό της εφ' όρου ζωής διάρκειας της αναπηρίας.

Επειδή έχουμε προφανές, άμεσο και ενεστώσ έννομο συμφέρον για την άσκηση της παρούσης.

Επειδή η υπό κρίση αίτηση ακυρώσεως είναι νόμιμη, βάσιμη και αληθής.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

**Και με την επιφύλαξη όσων λόγων ακυρώσεως
προτιθέμεθα να προσθέσουμε στο μέλλον**

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

Να γίνει δεκτή η παρούσα αίτηση ακυρώσεως.

Να προβεί το Δικαστήριό Σας στην ακύρωση:

1. Της υπ' αριθ. **Φ 80000/45219/1864/18-12-2017 Κοινής Υπουργικής Αποφάσεως** των ως άνω Υπουργών για την «αναθεώρηση /αντικατάσταση του Ενιαίου Πίνακα Προσδιορισμού Ποσοστού Αναπηρίας της υπ' αριθ. Φ 11321/οικ.10219/688/04-05-2012 ΚΥΑ με τον επισυναπτόμενο Πίνακα, με τον οποίο καθορίζονται τα ποσοστά αναπηρίας, που συνεπάγεται κάθε πάθηση ή βλάβη ή σωματική ή ψυχική ή πνευματική εξασθένηση ή συνδυασμένη εμφάνιση τέτοιων παθήσεων ή βλαβών ή εξασθενήσεων καθώς και οι υποτροπές αυτών» (ΦΕΚ 4591/27-12-2017 Τεύχος Β'),
2. Της υπ' αριθ. **Φ 80000/οικ.2/1/29-12-2017 Υπουργικής Αποφάσεως** του Υπουργού Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης για την «αναθεώρηση του πίνακα παθήσεων, για τις οποίες η διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον της υπ' αριθ. Φ. 11321/οικ. 31102/1870/31-10-2013 ΥΑ με τον επισυναπτόμενο Πίνακα Παθήσεων, που χαρακτηρίζονται μη αναστρέψιμες και η

διάρκεια αναπηρίας των ασφαλισμένων καθορίζεται επ' αόριστον (ΦΕΚ 7/08-01-2018 Τεύχος Β') και

3. Κάθε άλλης συναφούς πράξεως ή παραλείψεως προγενέστερης ή μεταγενέστερης.

Να καταδικασθούν οι καθ' ων στην εν γένει δικαστική μας δαπάνη.

Αθήνα, 09-02-2018

Η πληρεξούσια δικηγόρος

Κατά των προφανέστατα παράνομων και ακυρωτέων προσβαλλόμενων πράξεων ασκήσαμε παραδεκτά και βάσιμα την ως άνω αίτηση ακυρώσεως. Με το παρόν δικόγραφο ασκούμε παραδεκτά και αίτηση για την αναστολή εκτελέσεως αυτών, αίτηση που πρέπει να γίνει δεκτή για τους ακόλουθους λόγους:

1. Νομική βασιμότητα αιτήματος αναστολής

Σύμφωνα με το άρθρο 52 παρ. 7 Π.Δ. 18/1989 εάν η Επιτροπή Αναστολών του Δικαστηρίου εκτιμά ότι η αίτηση ακυρώσεως είναι προδήλως βάσιμη, μπορεί να δεχτεί την αίτηση αναστολής, ακόμα και αν η βλάβη του αιτούντος από την άμεση εκτέλεση της προσβαλλόμενης πράξεως δεν κρίνεται ως ανεπανόρθωτη ή δυσχερώς επανορθώσιμη.

Με την υπό κρίση αίτηση ακυρώσεως θίγεται ο παράνομος χαρακτήρας των προσβαλλόμενων, οι οποίες πάσχουν ακυρότητας δεδομένου ότι στερούνται νομίμου ερείσματος και δη η νομοθετική εξουσιοδότηση (άρθρο 7 Ν. 3863/2010), κατ' εφαρμογή της οποίας εκδόθηκαν δεν είναι ειδική αλλά γενική και αόριστη κατά παράβαση του άρθρου 43 παρ. 2 Σ, παραβιάζουν κατ' ουσία διατάξεις νόμου (συνταγματικές διατάξεις και άλλα νομοθετήματα υπέρτερης νομικής ισχύος) και τέλος θεσπίστηκαν, κατά κατάχρηση εξουσίας, ήτοι για σκοπό καταδήλως άλλον από αυτόν που εξυπηρετεί ο κανόνας δικαίου, που εφαρμόστηκε και ειδικότερα δεν εξυπηρετούν το γενικό συμφέρον.

Ως εκ τούτου καθίσταται σαφές ότι οι προσβαλλόμενες πάσχουν ακυρότητας και κατά συνέπεια πρέπει να ανασταλεί η εκτέλεσή τους από το Δικαστήριό Σας.

2. Προσωπική ζημία

Επιπλέον, ως αναλύεται στην ανωτέρω αίτησή μας, έχουμε άπαντες άμεσο και

ενεστώσ έννομο συμφέρον να αιτούμαστε την αναστολή των προσβαλλόμενων, καθόσον από την εφαρμογή τους υφιστάμεθα άμεση υλική και προσωπική ζημία.

Ειδικότερα, σκοπός του σωματείου μας είναι μεταξύ άλλων να βοηθήσει και να στηρίξει τα άτομα με διάχυτες αναπτυξιακές διαταραχές στο Φάσμα του Αυτισμού του Ν. Ρεθύμνης και να προασπίσει τα συμφέροντά τους, τα οποία παραβιάζονται βάνανυσα από τις πληττόμενες υπουργικές αποφάσεις. Οι δε αιτούσες είμαστε μητέρες τέκνων, που πάσχουν από διάχυτη αναπτυξιακή διαταραχή. Με τις προσβαλλόμενες πράξεις τα τέκνα μας παύουν να καθίστανται δικαιούχοι προνοιακού επιδόματος, το οποίο, όμως, είναι απολύτως απαραίτητο για την κάλυψη των αναγκών τους από υποστηρικτικές υπηρεσίες, οι οποίες δεν παρέχονται από την Πολιτεία και χωρίς τις οποίες η ανάπτυξη της κοινωνικής κατανόησης και της διαχείρισης των καθημερινών ζητημάτων, που προκύπτουν εξαιτίας της Διάχυτης Αναπτυξιακής Διαταραχής τους είναι ανέφικτη. Συνεπώς έχουμε προσωπικό και ενεστώσ έννομο συμφέρον να ζητήσουμε την αναστολή εκτέλεσης των προσβαλλόμενων, με τις οποίες συντελείται μία κοινωνική αδικία για τα άτομα με διάχυτες διαταραχές ανάπτυξης.

Συνεπώς, για όσο χρόνο ισχύουν οι προσβαλλόμενες δημιουργείται και εντείνεται καθεστώς κοινωνικής αδικίας και ανισότητας καθώς σε περίπτωση διαγνώσεως διαταραχής αυτιστικού φάσματος ή διάχυτης αναπτυξιακής διαταραχής ή αυτισμού ή συνδρόμου Asperger (παιδοψυχιατρικές διαταραχές), το ποσοστό αναπηρίας προσδιορίζεται από 50% έως 80%, ανάλογα με τη νοομετρική αξιολόγηση και την προσαρμοστική λειτουργικότητα του ατόμου. Αποτέλεσμα αυτού είναι η πλειοψηφία των ατόμων στο Φάσμα του Αυτισμού να στερηθούν το προνοιακό επίδομα και τις λοιπές παροχές και να εξισώνονται απολύτως με τα υγιή και ικανά προς εργασία άτομα.

Με την εκτέλεση των προσβαλλόμενων πράξεων δημιουργούνται τετελεσμένα γεγονότα και πραγματική βλάβη για τα συμφέροντα μας, η οποία δυσχερώς θα μπορέσει να επανορθωθεί μετά την ευδοκίμηση της αιτήσεως ακύρωσης, που έχουμε καταθέσει στο Δικαστήριο Σας. Επίσης, η προκαλούμενη ζημία είναι άμεση καθώς συνίσταται στη βέβαιη επέλευση ενός επιβλαβούς γεγονότος την απώλεια του προνοιακού επιδόματος και των παροχών, που συνδέονται με την επιμέτρηση του ποσοστού αναπηρίας.

Η ζημία που θα προκληθεί σε εμάς από την εκτέλεση των προσβαλλόμενων πράξεων είναι μη αναστρέψιμη καθόσον θα επέλθει άμεσα βλαπτική μεταβολή της οικονομικής, οικογενειακής και ατομικής καταστάσεως των ενδιαφερομένων. Ο μόνος τρόπος να αποφευχθεί η ζημιογόνος αυτή κατάσταση έγκειται στην άμεση χορήγηση από το Δικαστήριο Σας αναστολής εκτέλεσεως των προσβαλλόμενων πράξεων.

3. Η πιθανολόγηση ευδοκιμήσεως των λόγων ακυρώσεως των προσβαλλόμενων

Σε ό,τι αφορά την πιθανολόγηση ευδοκιμήσεως τουλάχιστον ενός από τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλονται με το δικόγραφο του κυρίου ενδίκου βοηθήματος της αιτήσεως ακυρώσεως, αυτές συντρέχουν στην περίπτωση μας, και αναφερόμαστε στο άνω παρατεθειμένο δικόγραφο.

Επειδή, βάσει των ανωτέρω, πιθανολογείται βάσιμα, ότι η ασκηθείσα νομίμως κασι εμπροθέσμως αίτηση ακυρώσεως κατά των προσβαλλόμενων πράξεων θα ευδοκιμήσει, οδηγώντας στην ακύρωση αυτών.

Επειδή συντρέχουν οι προϋποθέσεις για τη χορήγηση Προσωρινής Διαταγής.

Επειδή η παρούσα μας είναι νόμιμη, βάσιμη και αληθής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και όσους νόμιμα επιφυλασσόμεθα να προσθέσουμε

ΑΙΤΟΥΜΕΘΑ

Να γίνει δεκτή η παρούσα αίτησή μας.

Να κληθούμε όπως παραستούμε κατά την εκδίκαση της παρούσας αιτήσεως αναστολής και τη συζήτηση του αιτήματος περί χορηγήσεως Προσωρινής Διαταγής, αναστολής εκτελέσεως των προσβαλλόμενων πράξεων μέχρι την έκδοση της, επί της παρούσας αιτήσεως, αποφάσεως.

→ Να ανασταλεί η εκτέλεση των προσβαλλόμενων πράξεων και κάθε άλλης προγενέστερης ή μεταγενέστερης, συναφούς προς τις ανωτέρω πράξεως ή παραλείψεως.

→ Να εκδοθεί Προσωρινή Διαταγή, αναστολής εκτελέσεως των προσβαλλόμενων πράξεων μέχρι την έκδοση της, επί της παρούσας αιτήσεως, αποφάσεως.

Να καταδικαστούν οι καθ' ων στο σύνολο της δικαστικής μας δαπάνης.

Κατατέθηκε το πρωτότυπο
με αριθμό καταθέσεως
... 42 ... στις 15/2/2018
Αντίγραφο - Αθήνα, 15/2/2018
Ο Προϊστάμενος του
Γραφείου Καταθέσεων

Π. ΛΕΝΤΖΑ

ΘΕΩΡΗΣΗ
για τη νόμιμη σημασία
Αθήνα, 15/2/2018
Ο Προϊστάμενος του
Γραφείου Καταθέσεων

[20]

Π. ΛΕΝΤΖΑ

Αθήνα, 13-02-2018

Η πληρεξούσια δικηγόρος